

SPECIMEN

MALAYALAM PRESENT DAY TRACTS.— No. 1.

CREATION

IN HINDUISM AND CHRISTIANITY

ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ക്രിസ്തു മാതൃത്തിലേയും
ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ

“From the unreal lead me to the real,
From darkness lead me to light,
From death lead me to immortality.”

Brihad Aranya Upanishad.

56 E
235

MANGALORE
BASEL MISSION BOOK AND TRACT DEPOSITORY
1906

Price: 6 Pies.]

[വില: ൬ പൈ.

N12<529059433 021

HLS

UBTÜBINGEN

SPECIMEN

MALAYALAM PRESENT DAY TRACTS. — No. 1.

CREATION

IN HINDUISM AND CHRISTIANITY

ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ക്രിസ്തുമതത്തിലേയും
ലോകോത്ഭവ വിവരങ്ങൾ

“From the unreal lead me to the real,
From darkness lead me to light,
From death lead me to immortality”.

Brihad Aranya Upanishad.

MANGALORE
BASEL MISSION BOOK AND TRACT DEPOSITORY
1906

PRINTED AT THE BASEL MISSION PRESS, MANGALORE.

56E235

അവതാരിക.

മാഗ്ഗ്സംബന്ധമായ പുസ്തക രചനയിൽ മലയാളത്തിലെ മിശ്ശിൻ സംഘങ്ങൾ അതിയായി പരിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിന്നു ആ സംഘങ്ങളാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെ ഏവർക്കും നിസ്സംശയം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കുന്നതാണ്. സർക്കാർ നിയമാനുസരണം വിദ്യാഭ്യാസ വിഷയമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലാത്ത എല്ലാവരിന്റെയും പ്രഥമോദ്ദേശം ക്രിസ്തുമതപ്രചാരം എന്ന ഏക സംഗതിമാത്രമാണ്. അവകളിൽ പലതരമായ പുസ്തകങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും മലയാള സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രം മതാഭ്യാസം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഹിന്ദുവിഭാജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രചിതമായിട്ടുള്ളവ വളരെയില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അവർക്കു പ്രയോജനകരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളുണ്ടായിരുന്നാൽ നന്നായിരിക്കുമെന്ന ആന്തരത്തോടെ മാത്രമാണ് ഈ പുസ്തകങ്ങളെ Malayalam Present Day Tracts എന്ന നാമധേയത്തിൽ രചിപ്പാൻ ഞാൻ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു. ഈ പുസ്തകങ്ങൾക്കു ഇങ്ങിനെ ചേർവിളിച്ചതു നിട്ടൂർ ബാസൽജർമ്മൻമിശ്ശിൻ സെമിനറിയിലെ പ്രധാനഗുരുഭൂതരായ ബേദർ ഉപദേശകന്മാരുടെയാണ്. ഈ ദേശത്തിൽ ക്രിസ്തുമതപ്രചാരത്തിന്നു ബലം വർദ്ധിക്കുന്നതോടും ഹിന്ദുക്കൾ സ്വന്തമതത്തെ ദൃഢനരീതിയിൽ അഭ്യസിച്ചു വ്യംബനിക്കയും നവീനായുധങ്ങളാൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ ആക്രമിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടു മാഗ്ഗ്ങ്ങളിലെ ഉപദേശങ്ങളെയും പുതിയ വിധത്തിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി പരിശോധിക്കുന്നതു കാലോചിതവും യുക്തവും ആയിരിക്കും എന്ന ആലോചനയോടു കൂടെയാകുന്നു രേഖരഞ്ജചേർ വിളിച്ചിരിക്കുന്നതു.

മലയാളരാജ്യത്തിൽ സുവിശേഷ പ്രചാരത്തിന്നായി പരിശ്രമിച്ചു വരുന്നവർക്കും കൂടെ ഇവ പ്രയോജനമായിരുന്നെന്നാകുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. ഹിന്ദുമതത്തിന്നും ക്രിസ്തുമതത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിന്നായി സുവിശേഷ പ്രസംഗികൾ സന്നദ്ധരായിരിക്കേണമെങ്കിൽ ഉഭയമാഗ്ഗ്ങ്ങളിലുമുള്ള വിശിഷ്ടോപദേശങ്ങളെ അവർ കൃത്യമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണമെന്നതു നിമിത്തം സംഗ

തിയാണല്ലോ. ഇതരമാർഗ്ഗങ്ങളെ ആക്ഷേപിക്കുന്ന പ്രവൃത്തി വൈഷമ്യം കറഞ്ഞും ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗോപദേശങ്ങളെ ബുദ്ധ്യനുഭവങ്ങൾക്കു യുക്തമായ വിധം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു വികമമേറിയൊന്നാണെന്നു മുജ്ജതു എന്നിങ്ങു അനുഭവസിലമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ പുസ്തകങ്ങളിലെ രണ്ടാം ഭാഗങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗോപദേശങ്ങളെ തെളിയിപ്പാൻ എന്നുലാവോമുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. എന്റെ കീഴിൽ ഹിന്ദുമതം പഠിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ അധികമായ നൂതനാഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാൻ തരമായിരിക്കയില്ലെങ്കിലും രണ്ടാം ഭാഗവും പ്രത്യേകം മൂന്നാം ഭാഗവും അവർക്കു വേണ്ടുവോളം എട്ടുമാർഗ്ഗീഭവനമാണു് ഞാൻ ആശംസിച്ചിരിക്കുന്നതു. ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ രചനാതീതിക്കു എന്റെ ഗുരുന്നാഥനായ ഡിൽഗർ ഉപദേശാവവർക്കുടേ "പ്രാത്ഥനകൾ" എന്നപുസ്തകമാണു് മാതൃകയാക്കിട്ടുള്ളതെന്നും ആ പുസ്തകം വളരെ വിശേഷമായിട്ടുള്ളൊന്നാണെന്നും എന്റെ പ്രസ്താവം കൂടാതെ തന്നെ അതു വായിച്ചിരിക്കുന്ന ഏവർക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ആ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു ഞാൻ പലതും എടുത്തു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഹിന്ദുമതോപദേശ വിവരണം എന്റെ ഗുരുന്നാഥനായ ഫ്രേഞ്ചൈർ ഉപദേശാവവർക്കുടേയിൽനിന്നും ക്രിസ്തുമാർഗ്ഗോപദേശ വിവരണം ഡിൽഗർ ഉപദേശാവവർക്കുടേയിൽനിന്നും എന്നിങ്ങു സിലിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാനുസരണമായിട്ടു തന്നെ എഴുതുവാൻ പരിശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ സ്വന്തം അദ്ധ്യയനാദ്ധ്യുപന ഫലങ്ങൾ മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു.

ഇപ്പോൾ ഇവ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നതിലേക്കു എന്റെ മേധാവിയായ ബാർർ ഉപദേശാവവർക്കു വളരെ പ്രയത്നിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പുസ്തകം മുഴുവനും വായ്ക്കയും അവിടവിടെ തിരുത്തിത്തരികയും ലോകോത്തരവിവരത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതി ചേർക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മേല്പറഞ്ഞു ഉപദേശാവവർക്കു ഞാൻ സർവ്വഭാ കൃതജ്ഞനായിരിക്കുന്നതോടു കൂടെ ഈ പുസ്തക രചനയിൽ എന്നിങ്ങു സഹായികളായിരുന്ന മറ്റു ചിലരേയും ഞാൻ നന്ദിയോടെ ഓർത്തുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ഈ പുസ്തകങ്ങളിൽ വല്ല അബദ്ധവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ മാത്രമാണു് ഉത്തരവാദി.

നിട്ടൂർ ബാസൽമിശ്യൻ സെമിനറിയിൽ ഞാൻ ഹിന്ദുമതം പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന സമയം ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി യൂറോപ്യരും നാട്ടുകാരായ വിഭാഗങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള പല വിശിഷ്ട പുസ്തകങ്ങളെ വായിപ്പാനും ആരാഞ്ഞറിവാനും സംഗതിവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതോടുകൂടെ ദുല്ലഭം ചിലസംസ്കൃത ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും ആകാലത്തു തന്നെ വായിപ്പാനിടയായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളുള്ള സംഗതികളിലെല്ലാം ഞാൻ നാട്ടുകാരെയാണ് അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളതു.

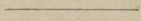
ചിലസംസ്കൃത പദ്യങ്ങളെയോ ഏതാൻ വാക്യങ്ങളേയോ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉദാഹരിക്കാഞ്ഞതു നന്നായില്ല എന്നു ചിലർക്കുതോന്നാനിടയുണ്ടെങ്കിലും ഭാഷ്യങ്ങളോടു കൂടിയ സംസ്കൃത പുസ്തകങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു സുലഭമാകയാൽ ആവക ഉദാഹരണങ്ങൾ പുസ്തക ദൈവ്യം നിമിത്തം അനാവശ്യമാണെന്നതിനു വാദമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ അവയുടെ ഭാഷാന്തരവും ഒത്തുവാക്യങ്ങളും അവിടവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

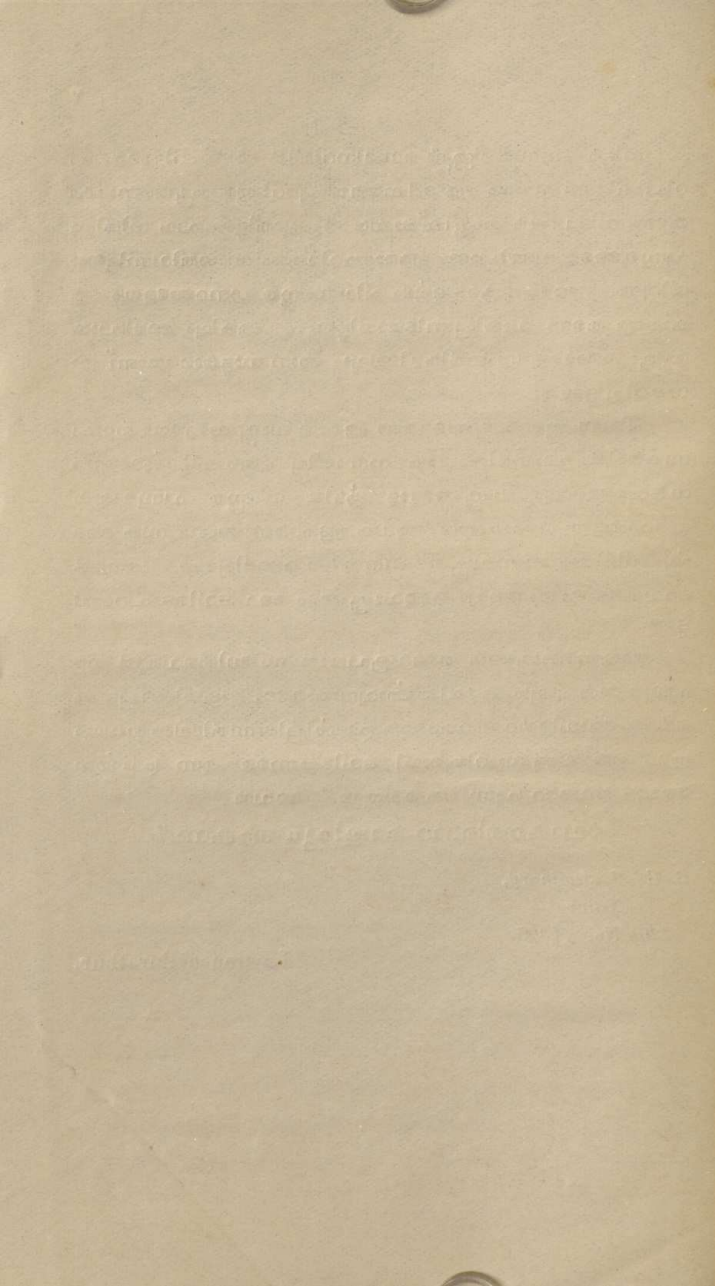
ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ ദൈവകൃപയാൽ സിദ്ധിച്ചവെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം എഴുതി തീർക്കാവുന്നതാകുന്നു. ശ്രീശിക്ഷപ്പെട്ട എന്റെ കർത്താവിന്റെ മഹത്വത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു ഇവയും കൂടെ ഒരു ലഘുസാഹിത്യമായി ഭവിക്കണമെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ ഇവറെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നു. അവൻ

“ലോകത്തിന്റെ വെളിച്ചം ആകുന്നു.”

B. G. M. Seminary,
 Nettur.
 29th Nov. 1905.

Lawrence Parathur.

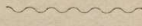

ലോകോത്ഭവം.

ലോകോല്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ അതതു മതങ്ങളിൽ (അവ എത്ര കുറവുള്ളവയായിരുന്നാലും) ഉള്ള ദൈവവിശ്വാസത്തോടു എത്രയും യോജിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തിയും സാരവും ശുദ്ധിയും ലോകോത്ഭവ പ്രസ്താവനയുടെ ഉത്ഭവം ഉദ്ദേശം പ്രാമുഖ്യത എന്നിവറ്റിലും കൂടെ പ്രത്യക്ഷമായ്കാണുന്നു. ലോകം വിശേഷാൽ മനുഷ്യന്റെ വാസസ്ഥാനവും പ്രവർത്തനസ്ഥലവും ആകകൊണ്ടും മനുഷ്യൻ ഉത്തമ സൃഷ്ടിയായകൊണ്ടും ലോകോല്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശത്തിനും ശ്രേഷ്ഠ പുരുഷന്മാർമാർ ഉപദേശത്തിനും തമ്മിൽ സംബന്ധമുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം വിചാരിച്ചാൽ ലോകോല്പത്തിയേയും അതിന്റെ സംസ്ഥിതിയേയുംകുറിച്ചുള്ള ശരിയായ ഉപദേശം എത്രയോ സാരമുള്ളതെന്നും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അബദ്ധധാരണയാൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുമുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ വഷളായി പോകുമെന്നും തെളിയും. അതുകൊണ്ടു ലോകോല്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യവിവരം കണ്ടെത്തുവാൻ നാം യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നാം ഒന്നാമതു ഹിന്ദുമാർഗ്ഗത്തിലേയും രണ്ടാമതു ക്രിസ്തീയമാർഗ്ഗത്തിലേയും ലോകോല്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ വിവരിച്ചശേഷം മൂന്നാ

മതു അവ തമ്മിലുള്ള ദോഷങ്ങളെ കാണിച്ചു ലോകോല്പത്തിസംബന്ധമായ സത്യോപദേശം ഏതെന്നു തെളിയിപ്പാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

I. ഹിന്ദുമാതൃത്തിലെ ലോകോത്ഭവ വിവരം.

A. വേദസംഹിതകളിലെ ലോകോത്ഭവ വിവരം.

a. ഋഗ്വേദ മന്ത്രങ്ങളിലെ വിവരം.

ഹിന്ദുക്കളുടെ നാലുവേദങ്ങളിലോരോന്നിന്നു മന്ത്രം, ബ്രാഹ്മണം, ഉപനിഷത്തു എന്നീ വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മന്ത്രങ്ങളിൽ ഋഗ്വേദമന്ത്രമാകുന്നു മുഖ്യം. മന്ത്രങ്ങൾ അധികം പ്രാർത്ഥനയും സ്മൃതിയുമാകകൊണ്ടു അവയിൽ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ വളരെ യില്ല. ദുർല്ലഭം ചിലതുളളതു പ്രസ്താവിക്കാം.

“ഒന്നാമതു ബ്രാഹ്മണസ്ഥിതി ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ദേവന്മാരെ ഉത്ഭവിപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നെ ഉല്പാദകശക്തിയാൽ ദിക്കുകളും അവയിൽനിന്നു ഭൂമിയും ഭൂമിയിൽനിന്നു എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും ഉണ്ടായി” എന്നു ഒരിടത്തു പറയുന്നു. വേറൊരു മന്ത്രത്തിൽ വിശ്വകർമ്മാവാകുന്നു ലോകത്തെ നിർമ്മിച്ചതെന്നു കാണുന്നു. പ്രാചീന ആയുർ പ്രാർത്ഥനയാൽ തങ്ങളുടെ ആവശ്യതകളെ ദേവന്മാരിൽനിന്നു പ്രാപിപ്പാൻ പരിശ്രമിച്ചുവരികമാത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടു ലോകോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ ആലോചിച്ചിട്ടി

ല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. പിന്നീടു തത്പജ്ഞാനോല്പാദന കാലത്തായിരുന്നു ലോകമെന്തെന്നും അതു ഉത്ഭവിച്ചതെങ്ങിനെയെന്നും ആലോചിച്ചു തുടങ്ങിയതു. അതുകൊണ്ടു പ്രാചീനമാറ്റത്തിൽ ലോകോത്ഭവ വിവരം അത്രകാണുന്നില്ല. ദുല്പദം ചിലസ്ഥലത്തു ദേവന്മാരുടെ ശ്രേഷ്ഠതയെ പുകഴ്ത്തുവോൾ ലോക സൃഷ്ടിയെയും അവരിൽ ചിലർക്കു ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നു.

നാസദീയ സൂക്തത്തിന്റെ രചകൻ ലോകത്തിന്റെ ആദി കാരണം കാമമാണെന്നും നാസ്തിക്കം അസ്തിക്കം തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം കാമത്താലുണ്ടായി എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ സൂക്തത്തിലെ വിവരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“അന്നു അസത്തും ഇല്ല സത്തും ഇല്ലായിരുന്നു.

1. ആകാശവും ഇല്ല സ്വർഗ്ഗവുമില്ലായിരുന്നു.

അന്നു എന്തു ചലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എവിടേ ആരുടെ വീട്ടിൽ?

അതു വെള്ളമോ ഗംഭീരഗന്ധനമോ ആയിരുന്നതു?

2. അന്നു മരണവും ഇല്ല. അമൃതവും ഇല്ലായിരുന്നു.

അന്നു അഹോരാത്രവിലാസവും ഇല്ലായിരുന്നു. അവാതമായും നിജാധീനമായും ഏകമെന്നുള്ളതു ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ ഏകമൊഴികെ മറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

3. ആദിയിൽ തമസ്സാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട തമസ്സുണ്ടായിരുന്നു.

സകലവും വേർതിരിച്ചു കൂടാതവണ്ണം വെള്ള
മായിരുന്നു.

അന്നു ശൂന്യത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ശൂന്യം ഏതാ
യിരുന്നുവോ.

ആ ഏകം തപസ്സിനാൽ ഏറ്റവും അധികം
വർദ്ധിച്ചു വന്നു.

4. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ആദിയിൽ കാമം ഉളവാ
യ്ക്കുന്നു.

ഇതു മനസ്സിന്റെ ഒന്നാമത്തെ ബീജം ആയി
രുന്നു.

ഘടയത്തിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം ധ്യാനിച്ചു കൊണ്ടു
വിദ്വാന്മാർ

ഇതു സത്തിന്നും അസത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള ബ
ന്ധമാകുന്നു എന്നു കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

5. ഇങ്ങിനെ നിശ്ചൈതന്യജീവനെ കാണിച്ചു
രശ്മികൾ എവിടേയായിരുന്നു? അന്നു ജഗ
ത്തെവിടേയായിരുന്നു? അതിന്റെ ഉത്ഭവ
രഹസ്യം ആർക്കറിയാം.

6. അതുണ്ടാകപ്പെട്ടതോ ഉണ്ടാകപ്പെടാത്തതോ?
ഇതു അത്യുന്നതനായ സർവ്വജ്ഞൻ അറിയു
മായിരിക്കും. പക്ഷെ അവനും അറികയി
ല്ലെന്നു വരുമോ? (ഡിൽഗർ: ഉപ: ഭാ:)

ഈ സൂക്തത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗം ഗേനാക്കിയാൽ
ലോകോത്ഭവരഹസ്യം മനുഷ്യനു അഗ്രാഹ്യമാണെ
ന്നു കാണുന്നു. ഔഗോപദത്തിലെ ശ്രുതിപ്പെട്ട പുരു
ഷസൂക്തത്തിൽ ലോകോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു പറ
ഞ്ഞതു താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഈ സൂക്തം വളരെ നൂതനമാകുന്നു എന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

1. പുരുഷൻ സഹസ്രശീഖ്വം ഉജ്ജവനത്രേ ആകുന്നു.

ആയിരം കണ്ണുകളും ആയിരം കാലുകളുമുള്ളവൻ തന്നെ.

അവൻ ഭൂമിയെ എല്ലാടവും ചുറ്റിമറക്കുന്നു. പത്തു വിരൽ വിശാലമായി അതിനെ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

2. പുരുഷനായവൻ ഈ വിശ്വമത്രേ ആകുന്നു.

ഭൂതമായതും ഭവ്യമായതും എല്ലാം അവനത്രേ. അമൃതത്വവും അവന്റെ കൈവശമായിരിക്കുന്നു.

അന്തംകൊണ്ടു അവൻ ആരോഹണം പ്രാപിക്കുന്നതു കൊണ്ടത്രേ.

3. അവന്റെ മഹിമ ഇത്രോടം തന്നെയാകുന്നു.

എങ്കിലും പുരുഷൻ അതിനേക്കാൾ വലിയവൻ തന്നെയാകുന്നു.

സർവ്വഭൂതങ്ങളും അവന്റെ കാലംശം ആകുന്നു. അവന്റെ മൂക്കാലംശം സ്വപ്നത്തിൽ അമൃതമായതു തന്നെ.

4. മൂക്കാൽ അംശമുള്ളവനായി പുരുഷൻ ഉദിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നെ ഇഹത്തിൽതന്നെ അവന്റെ കാലംശം ഉളവായുന്നു:

അവിടെ നിന്നവൻ എല്ലാടവും വിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭക്ഷിക്കയും ഭക്ഷിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതി
ന്നടുക്കലേക്കു തന്നെ.

5. അവനിൽനിന്നു വിരാട്ടായവൻ ഉരുദിച്ചു
വന്നു.

പിന്നെ വിരാട്ടിൽനിന്നു പുരുഷൻ ജനിച്ചു
വന്നു.

അവൻ ജനിച്ചതു മുതൽക്കു മുന്തിലും പിന്തി
ലും ഭൂമിയെ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നവനാകുന്നു.

6. ദേവന്മാർ പുരുഷനെ ഹവിസ്സാക്കിക്കൊണ്ടു
പണ്ടൊരുയാഗം അനുഷ്ഠിച്ചു വന്നാറെ
അവന്നു വസന്തകാലം ആജ്യമായും
ശരത്ത് ഹവിസ്സായും ഗ്രീഷ്മം വിറകായും ഇ
രുന്നു.

7. ബഹ്വിസ്സ് എന്ന കുശ കുശപ്പല്ലിന്മേൽ അന്നു
അവർ ആദിയായി ജനിച്ചു പുരുഷനെ അല
ങ്കരിച്ചു:

അവനു ചാന്തരം സാധ്യന്മാരും ഗൃഹികളും
ആയദേവന്മാർ യാഗം കഴിച്ചു വന്നു.

8. അന്നു ഈ സർവ്വഹൃതം എന്നുള്ള യാഗത്തിൽ
നിന്നു.

പുഷ്പാജ്യം എന്നു ഇററുവീഴുന്ന ഹൃതം സംഭ
രിക്കപ്പെട്ടുവന്നു:

വായുവിൽ ചരിച്ചുവരുന്ന മൃഗങ്ങളും അവൻ
സൃഷ്ടിച്ചു.

കാട്ടുമൃഗങ്ങളും നാട്ടുമൃഗങ്ങളും എല്ലാം ഒരു
പോലെ തന്നെ.

9. ആ സർവ്വമേതരം എന്ന യോഗത്തിൽനിന്നു
ജ്ഞകളും സാമമന്ത്രങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു വന്നു.
മനസ്സ് എന്ന മന്ത്രങ്ങളും അതിൽനിന്നു പി
റന്നു വന്നു.

യജ്ഞസ്സുകങ്ങളും അതിൽനിന്നു ജനിച്ചിരി
ക്കുന്നു.

10. അതിൽനിന്നു കുതിരകളും ഉത്ഭവിച്ചു വന്നു.
രണ്ടു വരിപ്പല്ലുള്ള സകല മൃഗങ്ങളും തന്നേ.
ഗോകളും അവനിൽനിന്നു ജനിച്ചു സത്യം.
ചെമ്മരിയാടുകളും കോലാടുകളും അതിൽനി
ന്നു പിറന്നിരിക്കുന്നു.

11. അന്നു പുരുഷനെ വിഭാഗിച്ചു വെച്ചപ്പോൾ
എത്രഭാഗങ്ങളായി അവനെ പകർത്തു കള
ഞ്ഞു?

അന്നു അവന്റെ മൂലമെത്ര അവന്റെ കൈ
കളുമെത്ര?

അന്നു അവന്റെ തുടകളും കാലുകളുമെന്താ
യിരുന്നു?

12. അവന്റെ മൂലം ബ്രാഹ്മണൻ തന്നേയായി
രുന്നു.

അവന്റെ ഭുജങ്ങൾ രാജന്യൻ എന്നക്ഷത്രി
യൻ തന്നേ.

അവന്റെ തുടകൾ വൈശ്യനുമായിരുന്നു.

അവന്റെ കാലുകളിൽനിന്നു ശൂദ്രൻ ഉളവാ
യ്ക്കുന്നു.

13. അവന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ചന്ദ്രൻ ഉത്ഭവി
ച്ചു വന്നു.

അവന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു സൂര്യൻ ജനിച്ചു.
അവന്റെ മൂലത്തിൽനിന്നു ഇന്ദ്രനും അഗ്നി
യുമത്രെ.

അവന്റെ പ്രാണനിൽനിന്നു വായുവും ജനി
ച്ചു വന്നു.

14. അവന്റെ നാഭിയിൽനിന്നു അന്തരീക്ഷം
ഉണ്ടായി.

സ്വർഗ്ഗം അവന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു ജനിച്ചു.
ഭൂമി അവന്റെ കാലുകളിൽനിന്നും നാലുദിക്കു
കളും

അവന്റെ ശ്രോത്രത്തിൽനിന്നും എന്നിങ്ങി
നെ അവൻ ലോകങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു.

15. ദേവന്മാർ പണ്ടു യാഗം കഴിച്ചുകൊണ്ടു
പുരുഷനെ യാഗപ്പശുവാക്കി കെട്ടിയപ്പോൾ
മുറുവട്ടത്തിൽ ഏഴ് പരിധികളും
മുച്ചേഷു സമീതുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

16. ദേവന്മാർ യജ്ഞം കഴിച്ചുകൊണ്ടു യജ്ഞം
സ്ഥാപിച്ചു.

ഇച്ചണ്ണം പണ്ടു പണ്ടേ ധർമ്മങ്ങളായിരുന്നു.
ഈ മഹിമയുള്ളവർ സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചു സത്യം.
പൂർവ്വ സാധ്യന്മാരായ ദേവന്മാരുള്ള സ്വർഗ്ഗം
തന്നെ.

ഇതോടു കൂടെ ജഗദുദയം മഹിമയിൽ കാണുന്ന
മുഖ്യലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ സമാപിക്കുന്നു. മീതെ
പ്രസ്താവിച്ച പുരുഷസൂക്തത്തിൽ സകലവും യാഗ
ത്താലുണ്ടായെന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഇതിൽ ചില

സംഗതികൾ തിരുവെഴുത്തിലെ സൃഷ്ടിവിവരത്തിലു
ള്ള ചിലസംഗതികളോടു തുല്യമാകുന്നു. അതിന്നേ
പ്പറ്റി പിന്നെ പറയുന്നതാകുന്നു.

b. ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ കണ്ടുന്ന ലോകോല്പത്തിവിവരങ്ങൾ.

ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ അനവധി വിവരങ്ങൾ കാണു
ന്നുണ്ട്. അവരെ ആകെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിപ്പാൻ
തരമില്ല. ദുർലഭം ചില മുഖ്യ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ മാത്രം
പറയുന്നു.

പ്രജാപതിയെ സംബന്ധിച്ചുവിവരങ്ങൾ
(തൈത്തരീയ ബ്രാഹ്മണം II. 3, 1—3).

“ഞാൻ വർദ്ധിച്ചു ചെതകളെ എന്നു പ്രജാപതി
ആഗ്രഹിച്ചു അവൻ തപസ്സു ചെയ്തു. അവൻ ഗർഭി
ണിയെപ്പോലെയാക്കി അതു കരുവായ്ക്കീൻപ്പോൾ
അവൻ തളൻ ക്ഷീണിച്ചു പോയി. അവന്റെ
ശ്വാസം ജീവനായ്ക്കീൻ. ആ ശ്വാസം കൊണ്ടു
അസുരന്മാരെ നിർമ്മിച്ചു. അവൻ അസുരന്മാരെ
സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ പിതാവായ്ക്കീൻ അതിൽപ്പിന്നെ പി
തൃകളെ ഉണ്ടാക്കിപ്പിച്ചു (അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്നു
പിതൃകളുടെ പിതാവു എന്നു പേർ വന്നു). പിതൃ
കളെ സൃഷ്ടിച്ചശേഷം അവൻ ആലോചനയോടു
കൂടെ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചു പിന്നെ ദേവന്മാരെയും
സൃഷ്ടിച്ചു.”

പ്രജാപതി ഭൂഎന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂമിയും ഭൂവ
എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വായുവും സ്വ എന്നു പറ
ഞ്ഞപ്പോൾ സ്വർഗ്ഗവും (ആകാശവും) ഉണ്ടാക്കിപ്പിച്ചു.

(തൈത്തരീയ ബ്രാഹ്മണം II, 2, 9. 1. ff.) ആരംഭത്തിൽ പ്രപഞ്ചം ഒന്നും അല്ലായിരുന്നു. ആകാശവും വായുമണ്ഡലവും ഭൂമിയും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ അസത്തായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ആഗ്രഹിച്ചു അങ്ങിനെ ആഗ്രഹവും ആഗ്രഹത്തിൽനിന്നു പുകയും അഗ്നിയും വെളിച്ചവും രശ്മിയും ജ്വാലയും ഉണ്ടായി. പിന്നെ അതു മേഘത്തെപ്പോലെ കട്ടിയായി. അതിന്റെ കോശങ്ങളിൽനിന്നു വെള്ളം ഉണ്ടായി. അതു സമുദ്രമാക്കി. അതിന്റെ ശേഷം ദശഹോത്രി ഉത്ഭവിച്ചു. പ്രജാപതിയാകുന്ന ദശഹോത്രി (ഇതു പ്രപഞ്ചം) അന്നു വെള്ളമായിരുന്നു. അതിൽപ്പിന്നെ ഞാൻ ജനിച്ചതെന്തിനു? എനിക്കു സഹായമില്ലല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞു പ്രജാപതി വിലപിച്ചു വെള്ളത്തിൽ വീണു അവന്റെ കണ്ണുനീർ ഭൂമിയാക്കി. അവൻ തുടച്ചു എറിഞ്ഞ കണ്ണുനീർ വായുമണ്ഡലമാക്കി. അവൻ മേലോട്ടു തുടച്ചു എറിഞ്ഞ കണ്ണുനീർ ആകാശമായി. അവന്റെ കണ്ണുനീരിൽ നിന്നുണ്ടായ വെക്കു രോദസി എന്നു പേർ. ഭൂമിയെനിർമ്മിച്ച ശേഷം ഞാൻ വലിക്കട്ടെ എന്നു പ്രജാപതി ആഗ്രഹിച്ചു. അവന്റെ നാഭിയിൽനിന്നു അസുരന്മാരുണ്ടായി അവർക്കു അവൻ മൺചാത്രത്തിൽ ഭക്ഷണം കൊടുത്തു. അന്നു അവനുണ്ടായ ശരീരം എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു. അതിനാൽ അണ്ഡാകാരം ഉണ്ടായി. പിന്നെ അവന്റെ തലോബലം കൊണ്ടും വൈരാഗ്യം കൊണ്ടും അനേക ജീവജാലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി. അവയെക്കു മരവിയിൽ പാൽ കുറന്നുകൊടുത്തു. അതി

ന്റെ ശേഷം ആ ശരീരത്തെ അവൻ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു. അതു ചന്ദ്രപ്രഭയായിത്തീർന്നു. തന്റെ തോളിൽ നിന്നു കാലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി. പിന്നെ വായിൽനിന്നു ദേവന്മാരെ ഉണ്ടാക്കി. ദേവന്മാർക്കു പൊൻതളികയിൽ സോമരസം പകർന്നു കൊടുത്തു. അവന്റെ ആ ശരീരത്തെ അവൻ എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു.

അസത്തു (Non-existing) എന്നതിൽനിന്നു മനസ്സു ഉണ്ടായി. മനസ്സു പ്രജാപതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. പ്രജാപതി മറ്റുള്ള സന്താനങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കി. ഉണ്ടായതൊക്കെയും മനസ്സിൽ നിന്നുണ്ടായി.

ശതപതബ്രാഹ്മണം VIII. 5, 2. 6 ൽ മനുഷ്യൻ പ്രജാപതിയുടെ ആത്മാവിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു എന്നും മൃഗങ്ങൾ അവന്റെ ശ്വാസത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. അതു മുഖ്യമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു.

തൈത്തരീയ I. 1, 3. 5 ൽ പ്രജാപതി പന്നിയുടെ രൂപം എടുത്തിട്ടാകുന്നു സൃഷ്ടികളെ ക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയതു എന്നു പറയുന്നു. ഇതിന്നു തുല്യമായ വിവരം ശതപതബ്രാഹ്മണത്തിലും കാണുന്നുവെങ്കിലും പന്നിയായവതരിച്ചു എന്നു കാണുന്നില്ല. പന്നി(എമുഷൻ) തന്നെ ഭൂമിയെ ഈ നിലയിൽ വരുത്തി എന്നു കാണുന്നു. പ്രജാപതി പിന്നെ തന്റെ ഈ ജോടിനാൽ (ഭൂമിയും പന്നിയും) ഭാഗ്യവാനായി. ശതപത VII. 5, 1 ൽ പ്രജാപതി കൂർമ്മമായിട്ടു ഭൂമിയെ നിർമ്മിച്ചു എന്നു വായിക്കുന്നു.

തൈത്തരീയ ആരണ്യകം I. 23, 4 ൽ മേല്പറഞ്ഞ കൂർമ്മവും പ്രജാപതിയുമായിട്ടു ഒരു വാദ പ്രതി

വാദം നടന്നു. കൂടും പ്രജാപതിയെക്കാൾ മുമ്പേ ഉണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ശതപതബ്രാഹ്മണം II. 5, 1ൽ ലോകോല്പത്തിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു താഴെചേർക്കുന്നു. അതിന്റെ ആരംഭം മീതെ പ്രസ്താവിച്ച വിവരങ്ങളെ പോലെ തന്നെയാണെങ്കിലും ചിന്തയുടനീളം അംശങ്ങളിൽ കുറെ ഭേദം കാണുന്നു.

ആരംഭത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം പ്രജാപതി തന്നെയായിരുന്നു. ഞാൻ എങ്ങിനെ വളർച്ച ചെയ്തെന്നു അവൻ ആലോചിച്ചു തപസ്സു ചെയ്തു. അപ്പോൾ ജീവജാലങ്ങളൊക്കെയും ഉണ്ടായി അവ പക്ഷികളായിരുന്നു. അവനശിച്ചു പോയി. പ്രജാപതിക്കു ഏറ്റവും അടുത്തിരിക്കുന്ന ജീവി മനുഷ്യനാകുന്നു. പിന്നെയും പ്രജാപതി ഞാൻ ഏകനായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നുവല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു രണ്ടാംതരം ജീവജാലങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു അവ ചെറിയ ഇഴജാതികളായിരുന്നു. മൂന്നാം വർഗ്ഗം ജീവജാലങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കി. അവയൊക്കെയും നശിച്ചുപോയി. ഞാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നവ ഒക്കെയും നശിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തു എന്നു പ്രജാപതി ആലോചിച്ചു. ഭക്ഷണമില്ലായ്മയാലാകുന്നു ഇവ നശിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലായി അതുകൊണ്ടു പിന്നെ താൻ ഭക്ഷണങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി.

നാം മീതെ പ്രസ്താവിച്ച വിവരങ്ങളിലൊക്കെയും ലോകോല്പത്തിപ്രവൃത്തി പ്രജാപതി ഏകനായി ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ താഴെ വരുന്ന വിവരത്തിൽ പ്രജാപതിക്കു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു അനേക സഹായകന്മാരുണ്ടായിരുന്നു എ

ന്നു കാണാം. തൈത്തരീയബ്രാഹ്മണം I. 6, 2 ൽ കാണുന്നതിനുള്ളടം:—

പ്രജാപതി വിശ്വദേവകൾക്കു ബലി കഴിച്ചു ജീവ ജാലങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി അവ പിന്നീടു വധിച്ചു പെരു കിയില്ല. അപ്പോൾ ഞാൻ ഇവയെ വധിപ്പിക്കട്ടേ എന്നു അഗ്നി നിശ്ചയിച്ചു. അഗ്നി ഇതു നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ പ്രജാപതിക്കു വൃസനം ഉണ്ടായി. പ്രജാപതി സന്താനങ്ങളെ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടു ദുഃഖിച്ചു പ്രജാപതി അഗ്നിയെ ജനിപ്പിച്ചു. സോമൻ ഉല്പാദക ശക്തിയെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിനാൽ സാവിത്രി ഉണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ ജാതമായവരിൽ സരസ്വതി സംസാര ശക്തിയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. പൃഷ്ഠൻ അവനെ തീർന്നപ്പോൾ വന്നു പ്രജാപതി തന്നേയാകുന്നു വർഷം. വർഷം മുഖാന്തരം ആകുന്നു പ്രജാപതി എല്ലാദൈവവും ജനിപ്പിച്ചതു. അപ്പോൾ മാതൃതന്മാർ കോപിച്ചു ഞങ്ങളെ സഹായത്തിന്നു വിളിക്കാഞ്ഞതെന്തു? എന്നു പറഞ്ഞു ഉണ്ടായതിനെ കൈ നശിപ്പിച്ചു. മാതൃതന്മാർ (മരുതന്മാർ) എന്റെ സന്താനങ്ങളെ കൈ നശിപ്പിച്ചല്ലോ എന്നു പ്രജാപതി ദുഃഖിച്ചു ഞാൻ ഇനി എങ്ങിനെ എല്ലാദൈവവും ഉണ്ടാക്കുമെന്നു ആലോചിച്ചു അവന്റെ ഉല്പാദക ശക്തി മൃട്ടയായിപ്പോയി. അവൻ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചു. അതിൽനിന്നു എല്ലാം ഉണ്ടായി.

ശതപതബ്രാഹ്മണത്തിലെ വേദാന്ത വിവരം ഇവടേ ചേർക്കുന്നു. ഈ വിവരത്തിൽ പ്രജാപതി മഹാ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടു പ്രയാസത്തോടെ ലോകത്തെ ഉളവാക്കി എന്നു കാണുന്നു (ശതപത II. 9, 1. 1 etc.).

പ്രജാപതി ജീവികളെത്തന്നിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വിച്ച ശേഷം ക്ഷീണിച്ചു കിടന്നു. ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞ പാത്രം പോലെയായി എന്നു അവൻ അനുഭവിച്ചു. അവൻ ഉണ്ടാക്കിയവ ഒക്കെയും അവനെ വിട്ടു പോയി. ഇവറെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചതിനാൽ ഒഴിഞ്ഞവനായി ഞാൻ അവരെയുണ്ടാക്കി എങ്കിലും എന്റെ ആന്തരം സാധിച്ചില്ല അവ പോയ്ക്കുളഞ്ഞതിനാൽ അവയെക്കു ഭക്ഷണവും ഭാഗ്യവും ഇല്ലാതെ പോയല്ലോ അവറെ മടക്കി വരുത്തുവാൻ എന്തു വഴി എന്നിപ്രകാരം പ്രജാപതി ചിന്തിച്ചു പിന്നെ എനിക്കു സന്താനങ്ങൾ വേണമെന്ന കാംക്ഷയോടെ അവൻ ആരാധന ചെയ്തുകൊണ്ടു നടന്നു ഏകാദശ നിയെ കണ്ടു അതിന്നേ അവൻ ബലികഴിച്ചു അപ്പോൾ പോയ്ക്കുളഞ്ഞവയൊക്കെ മടങ്ങിവന്നു. അവൻ ബലികഴിച്ചശേഷം അവൻ അധികം പ്രശോഭിതനായി.

വഷം എന്ന പ്രജാപതി എല്ലാറെയും സൃഷ്ടിച്ചു ശ്വാസമുള്ളവറെയും ശ്വാസമില്ലാത്തവറെയും ദേവന്മാരെയും മനുഷ്യരെയും അവൻ ഉണ്ടാക്കി. അവറെ ഉണ്ടാക്കിയ ശേഷം അവൻ മരണത്തേക്കുറിച്ചു ഭയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ എങ്ങിനെ ഇവറെ ഒക്കെയും എന്നിലേക്കു വലിച്ചു ഏകദേഹിയായി സകല ജീവന്റെയും ആത്മാവായ്ക്കീഴമെന്നു ആലോചിച്ചു.

എല്ലാറെയും ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രജാപതി മരണത്താലും കഷ്ടത്താലും ബാധിതനായപ്പോൾ

അവൻ ആയിരം വർഷം തപസ്സുചെയ്ത മരണത്തിൽ നിന്നും കഷ്ടത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധാരണം പ്രാപിച്ചു.

മൃഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെ സംബന്ധിച്ചു തൈത്തരീയ ബ്രാഹ്മണത്തിൽ വായിക്കുന്നതിവൃണ്ണം:—

പ്രജാപതി മൃഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയശേഷം അവ അവന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുപോയി. യാഗത്തിനായി മടങ്ങിവന്നില്ല. ബലാപ്ലാരേണ അവന്റെ മടക്കിവരുത്തുവാൻ നോക്കി സാധിച്ചില്ല. അവന്റെ വളരേ പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു എന്നിടും വന്നില്ല. ഇന്ദ്രൻ അഗ്നി വിശ്വദേവകൾ എന്നിവരുടെ സഹായത്തോടു കൂടെ അവന്റെ മടക്കി വരുത്തുവാൻ നോക്കി സാധിച്ചില്ല. ചിന്നെ പ്രജാപതി മണ്ടിതളൻ കരിടത്തു കിടന്നു തന്റെ വിയറ്റ് തുടച്ചു ഒന്നായി കൂട്ടി അറവെണ്ണയായ്ക്കീൻ അതിനേക്കൊണ്ടു പിന്നെ ബലികഴിച്ചു. അപ്പോൾ അഗ്നി എന്നെക്കൊണ്ടു എല്ലാപണിയും ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും യാഗത്തിൽ എനിക്കു കാഹരി തരുന്നില്ല എന്നു സങ്കടം പറഞ്ഞു ഒടുക്കം അഗ്നി പ്രജാപതിയുടെ വയറിൽ ചെന്നു ഒളിച്ചു. യാഗത്തിൽ നിന്നു കാഹരിതരാമെന്നു പ്രജാപതി വാഗ്ദത്തം ചെയ്തപ്പോൾ മാത്രം അഗ്നി പുറപ്പെട്ടുവന്നു.

സൃഷ്ടിക്കാധാരമായ അന്ധത്തെപ്പറ്റി ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ കാണുന്ന വിവരം താഴെ എഴുതുന്നു.

ദേവന്മാർ ഏഴുപുരുഷന്മാരെ ഉണ്ടാക്കി ചിന്നെ ഏഴിനേയും ഒന്നാക്കി. ഇവനാകുന്നു പ്രജാപതി എന്നു പറയപ്പെടുന്ന പുരുഷൻ. പ്രജാപതി തപ

സ്തു ചെയ്തു വേദങ്ങൾ ഉണ്ടായി. പിന്നെ വെള്ളങ്ങൾ ഉൽ അവൻ പ്രവേശിച്ചു. അതിനാൽ അന്ധം ഉണ്ടായി.

അന്ധത്തെപ്പറ്റി വേറെയൊരുവിവരം.

ആരംഭത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വെറും വെള്ളമായിരുന്നു. വെള്ളങ്ങൾ തപസ്തു ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഒരു സ്വപ്നാന്ധം ഉണ്ടായി, അതു ഒരു വാഷ്ത്തോളം വെള്ളങ്ങളുടെ മീതെ കിടന്നു. അപ്പോൾ പ്രജാപതി ഉണ്ടായി. അവൻ അതിനെ രണ്ടായി ഭാഗിച്ചു തനിക്കു ശരണമില്ലായ്മയാൽ ഒരു വാഷ് അവാൻ വെള്ളത്തിൽ തന്നെ കിടന്നു. പിന്നെ അവൻ സംസാരിച്ചു ഭൂ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭൂമിയും മറ്റും ഉണ്ടായി.

ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മം സൃഷ്ടാവാനെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിവരം. ഗോപതബ്രാഹ്മണത്തിൽ പറയുന്നു.

സൃഷ്ടിക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം കൊണ്ടു ബ്രഹ്മം കത്തി ജപലിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ആ ഉഷ്ണം നിമിത്തം ശരീരത്തിൽ വിരപ്പുണ്ടായി. അതു വെള്ളമായിത്തീർന്നു. വെള്ളത്തിൽ സ്വന്തപ്രതിബിംബം കണ്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മം മോഹിച്ചു. അപ്പോൾ പാദത്തിൽനിന്നു ഭൂമിയും വയറിൽനിന്നു ആകാശവും തലയിൽനിന്നു സ്വർഗ്ഗവും ഉണ്ടായി. വേറെ ഒരിടത്തു വിശ്വം ഒന്നാമതു ബ്രഹ്മം മാത്രമായിരുന്നു എന്നു വായിക്കുന്നു.

ശതപതബ്രാഹ്മണത്തിൽ ബ്രഹ്മം ലോകത്തിന്റെ പരോക്ഷനിദാനുമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനുള്ളതും:—

1. ആദിയിൽ ബ്രഹ്മം ഈ വിശ്വം ആയിരുന്നു. അതു ദേവന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു ഈ ലോകങ്ങളിൽ അവരെ വിഭാഗിച്ചുവെച്ചു ഈ ലോകത്തിൽ അഗ്നിയേയും അന്തരിക്ഷത്തിൽ വായുവിനേയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ സൂര്യനേയും എന്നിപ്രകാരം തന്നെ.

2. അപ്പോൾ അതു ഏതു ലോകങ്ങൾ ഉയർച്ച ഏറിയിരിക്കുന്നുവോ അവരിൽ ഉയരമേറിയ ദേവന്മാരെ വിഭാഗിച്ചുവെച്ചു ഈ ദൃശ്യലോകങ്ങളും ഈ ദേവന്മാരും ഏതുപ്രകാരമോ അതുപ്രകാരം ഏവയിൽ ഈ ദേവന്മാരെ ആക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആ ദൃശ്യലോകങ്ങളും ആ ദേവന്മാരും ആയിരുന്നു.

3. അപ്പോൾ ബ്രഹ്മം പരാൽ എന്ന ഉയർന്ന മണ്ഡലത്തിലേക്കു ചെന്നു. പരാൽത്തിലേക്കു ചെന്നിട്ടു ഈ ലോകങ്ങളെ വ്യാപിപ്പാനായിട്ടു എങ്ങിനെ കഴിയുമെന്നു ചിന്തിച്ചു. എന്നാറെ രൂപം നാമം എന്ന രണ്ടിനാൽ അവനെ വ്യാപിച്ചു യാതൊന്നിന്നു പേരുണ്ടോ ആയ്ക്കു നാമമാകുന്നു. പിന്നെയൊന്നിന്നു നാമമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നുവോ യാതൊന്നിനെ രൂപേണ രൂപമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നുവോ ആയതു രൂപം തന്നെയാകുന്നു(ഡി: ഉ: ഭാ:).

ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മം ലോകത്തിന്റെ ആദികാരണമായിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രസ്താവം ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽ ദുർലഭമായൊന്നാണെന്നുണ്ടുവെങ്കിലും ബ്രഹ്മത്തെ സംബ

സ്ഥിച്ച പ്രസ്താവം ഉപനിഷത്തുകളിലാകുന്നു അധികം കാണുന്നതു.

C. ഉപനിഷത്തുകളിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം.

ബ്രഹ്മദാരണ്യകോപനിഷത്തിലുള്ള വിവരം. ആരംഭത്തിൽ ആത്മാവു പുരുഷരൂപത്തിലായിരുന്നു. താൻ ചുറ്റും നോക്കി തന്നെ അല്ലാതെ മറ്റാരെയും കണ്ടില്ല. അപ്പോൾ ഇതു ഞാനാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ അവന്നു ഭയമുണ്ടായി ചുറ്റും നോക്കി ആരെയും കണ്ടില്ല. ആത്മില്ലല്ലോ പിന്നെ എന്തിന്നു ഭയപ്പെടുന്നു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭയം തീർന്നു. ഏകനായിരുന്നതുകൊണ്ടു സന്തോഷം തനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇനിയും ഒരാൾ വേണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു. തന്നെത്താൻ രണ്ടായി ഭാഗിച്ചു. അതു പുരുഷനും സ്ത്രീയും ആയിരുന്നു. അവൻ അവളെ പരിഗ്രഹിച്ചു അതിനാൽ മനുഷ്യരുണ്ടായി. ഞാൻ അവനിൽനിന്നുണ്ടായതുകൊണ്ടു അവൻ എന്നെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നതു വിഹിതമല്ല. ഞാൻ ഒളിക്കട്ടെ എന്നു അവൾ പറഞ്ഞു, അവൾ പശുവായ്ക്കീൻ അപ്പോൾ അവൻ കാളയായ്ക്കീൻ. ഇങ്ങിനെ പശുവറ്റം ഉണ്ടായി. പിന്നെ അവൾ പെൺ കുതിരയും അവൻ ആൺ കുതിരയും അവൾ പെണ്ണാടും അവൻ ആണാടും ആയി, ഇങ്ങിനെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു.

താഴെ മണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തു ഭാഷാന്തരം ചെയ്ത പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ഓം എന്നീ അക്ഷരം വിശ്വം ആകുന്നു. അതിൻ
 വ്യാഖ്യാനം ആവിതു. ഭവിച്ചതു (ഭൂതം) ഭവിക്കുന്നതു
 (വർത്തമാനം) ഭവിപ്പതു (ഭാവി) എന്നു തന്നെ. സക
 ലവും ഓംകാരമത്രെ ആകുന്നു. ത്രികാലത്തിന്നു അതീ
 തമായതും ഓംകാരമത്രെ. എങ്ങിനെ എന്നാൽ ഈ
 വിശ്വം ബ്രഹ്മം തന്നേയാകുന്നു. ഈ ആത്മാവു ബ്ര
 ഹ്മമത്രെ ഈ ആത്മാവു ചതുഷ്ചാത്താകുന്നു.

ഒന്നാം പാദം ജാഗ്രതാവസ്ഥയിലെ ആത്മാവു
 തന്നെ അവൻ ബഹിഃപ്രജ്ഞനും ഏഴ് അംഗമുള്ള
 വനം പത്തൊമ്പതു ദ്വാരമുള്ളവനും സ്തുലഭോഗി
 യും മനുഷ്യർക്കു സാമാന്യമുള്ള ബുദ്ധി എന്ന വിശ്വാ
 നരനും ആകുന്നു.

രണ്ടാം പാദം സ്വപ്നാവസ്ഥയിലെ ആത്മാവു
 തന്നെ. അവൻ അന്തഃപ്രജ്ഞനും ഏഴ് അംഗമുള്ള
 വനം പത്തൊമ്പതു മുഖമുള്ളവനും പ്രവീകുഭോഗി
 യും തേജസ്സനും ആകുന്നു. ഉറങ്ങുന്നവൻ യാതൊരു
 കാര്യം കാര്യംകൊണ്ടും യാതൊരു സ്വപ്നം ദർശിക്കാ
 തെയും ഇരിക്കുന്ന അവസ്ഥക്കു സുഷുപ്തി എന്നു പേർ
 ഉണ്ടു.

മൂന്നാമത്തെ പാദം സുഷുപ്തിഅവസ്ഥയിലെ
 ആത്മാവത്രെ. അവൻ ഏകീഭൂതനും പ്രജ്ഞാഘ
 നനും ആനന്ദമയനും ആനന്ദഭോഗിയും ചേതോ
 മുഖനും പ്രജ്ഞനും തന്നേയാകുന്നു. ഇവൻ സർവ്വേ
 ശ്വരൻ. ഇവൻ സർവ്വജ്ഞൻ ഇവൻ അന്തർയാമി
 ഇവൻ സർവ്വത്തിന്റെ യോഗി എല്ലാ ഭൂതങ്ങൾക്കും
 ഉല്പത്തിയും അന്തവും ആകുന്നു.

അന്തഃപ്രജ്ഞവുമല്ല ബാഹ്യഃപ്രജ്ഞവുമല്ല. ഉഭയപ്രജ്ഞവുമല്ല. പ്രജ്ഞാനകാലനവുമല്ല പ്രജ്ഞവുമല്ല അപ്രജ്ഞവുമല്ല അഭ്യുഷം അവ്യവഹാര്യം അഗ്രാഹ്യം അലക്ഷണം അവ്യപദേശ്യം ഏകാന്താവിലുള്ള പ്രതീതികൊണ്ടു മാത്രം അനുസരിച്ചു പ്രാപിപ്പാൻ പാടുള്ളത് പ്രപഞ്ചോപശമംശാന്തം ശിവം അദ്വൈതം എന്നിങ്ങിനെ നാലാം പാദം വിചാരിക്കേണ്ടതു.

ഈ ആത്മാവു അഭ്യുക്ഷരമായ ഓങ്കാരവും അധിമാത്രയും ആകുന്നു. പാദങ്ങൾ മാത്രമുമാകുന്നു. മാത്രമല്ല പാദങ്ങളാകുന്നതിനുള്ളിൽ അകാരം ഉകാരം മകാരം.

ജാഗ്രതാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന വൈശ്യാനരൻ ഒന്നാം മാത്രയാകുന്ന അകാരം ആകുന്നു. ഇതു എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുന്നതും ആദിയായി നിലകൊള്ളുന്നതുമായാൽ ഇവയ്ക്കും ഗ്രഹിച്ചറിയുന്നവൻ ആരോ ആയവൻ സകലകാമങ്ങളെയും വ്യാപിച്ചു ആദിയുള്ളവനായ് വിടും.

സ്വപ്നാവസ്ഥയിലെ തേജസ്സൻ രണ്ടാം മാത്രയാകുന്ന ഉകാരമത്രെ. ഇതു ഉൽകൃഷ്ടവും മനോ രണ്ടിനും മദ്ധ്യസ്ഥവും ആകയാൽ ഇതു ആർ ഗ്രഹിക്കുന്നുവോ ജ്ഞാനം എന്നുള്ള സന്തതിയെ ഉൽകഷ്ടിക്കയും സമാന മനസ്സുള്ളവനായി ഭവിക്കയും ചെയ്യും. അവന്റെ കണ്ഠബന്ധത്തിൽ ബ്രഹ്മവിദ്യ ഇല്ലാത്തവൻ ഉണ്ടാകയില്ല. മൂന്നാം മാത്രയായിരിക്കുന്ന മകാരമോ പ്രാജ്ഞനായ സുഷുപ്താവസ്ഥയിലെ ആത്മാവത്രെ. ഇതു മനോ രണ്ടു അക്ഷരങ്ങളെ സമാപിക്കുന്നതും തന്നിൽതന്നെ സംഗ്രഹിക്കുന്നതും ആക

യാൽ ഇവുണ്ണു ആർ ഗ്രഹിച്ചറിയുന്നുവോ ഈ വി
ശ്വം തന്നിൽതന്നെ സംക്ഷേപിച്ചിട്ടു സകല ഭൂത
ങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിയും സംയോഗവും എന്നത്മുള്ള
അപീതി ആയുവിടും.

നാലാമതു മാത്രമല്ല കാംകാരം മുഴുവൻ തന്നെ
യാകുന്നു. അതു അവ്യവഹാര്യം പ്രപഞ്ചോപശമം
ശിവം അദ്വൈതം ഇവുണ്ണു ആർ ഗ്രഹിച്ചറിയുന്നു
വോ ആത്മാവായി ആത്മാവിനാൽ ആത്മാവിൽ
പ്രവേശിച്ചു ലയിച്ചുപോകും ഇവുണ്ണു ഗ്രഹിച്ചറി
യുന്നവൻ തന്നെ.

ഒരുദാഹരണം ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ നി
ന്നു എടുത്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

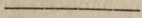
ഈ സർവ്വം ബ്രഹ്മം ആകുന്നു ഇതിൽനിന്നു അതു
ജനിച്ചു ഇതിൽ അതു ലയിച്ചുപോകും ഇതിൽ അതു
ശ്വസിക്കും. ഇവുണ്ണു ശാന്തമനസ്സോടെ ഉചാസി
ക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുരുഷൻ സാക്ഷാൽ കൃതുമയൻ
ആകുന്നു. ഏതുപ്രകാരം പുരുഷൻ ഈ ലോക
ത്തിൽ കൃതുമയൻ ആകുന്നുവോ അതുപ്രകാരം ഈ
ലോകത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുന്നേരവും ആ
കുന്നു എന്നിങ്ങിനെ നിരൂപിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അവൻ മനോമയനും പ്രാണശരീരിയും ഭാരൂപ
നും സത്യസങ്കല്പനും ആകാശാത്മനും ആകുന്നു.
എല്ലാ കർമ്മാഃ എല്ലാകാമവും എല്ലാഗന്ധവും എ
ല്ലാ രസവും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വി
ശ്വം എല്ലാം തന്നിൽതന്നെ സംഗ്രഹിച്ചു അവാ
കിയും അന്നാദരനമാകുന്നു.

അതു ഹൃദയത്തിൽ എന്റെ ആത്മാവാകുന്നു. നെല്ലിന്മണിയെക്കാളോ യവമണികളെക്കാളോ കടു കുമണികളെക്കാളോ ചാമമണികളെക്കാളോ ചാമ മണിയുടെ കുരുവിനെക്കാളോ ചെറിയതു തന്നെ. അതു ഹൃദയത്തിൽ എന്റെ ആത്മാവു തന്നെ. ഭൂമിയെക്കാളും ആകാശത്തെക്കാളും സ്വർഗ്ഗത്തെക്കാളും ഈ ലോകങ്ങളെക്കാളും വലിയതത്രെ.

അതിൽ സകലകർമ്മവും സകലകാമവും സകല ഗന്ധവും സകല രസവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വമെല്ലാം തന്നിൽതന്നെ സംക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു അവാകിയും അനാദരനും ആകുന്നു. അതു ഹൃദയത്തിൽ എന്റെ ആത്മാവത്രെ. അതു ചെന്നെത്തുന്ന ബ്രഹ്മം അത്രെ. ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു ചിരിഞ്ഞു പോയാൽ അതോടു കൂടെ സംയോജിച്ചു വരും എന്നിങ്ങിനെ ഉള്ളവണ്ണം പ്രമാണിക്കുന്നവൻ സംശയ രഹിതനായിപ്പോകും. എന്നിങ്ങിനെ ശാസ്ത്രീയ വാക്യം (ഡി: ഉ: ഭാ:).

ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളോടു കൂടെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ കാണുന്ന ലോകോത്ഭവവിവരം സമാപിക്കുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളിലെ വിവരങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു ലോകം ഉത്ഭവിച്ചുവന്നു എന്നും ബ്രഹ്മംതന്നെ ലോകമാകുന്നു എന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഈ പ്രസ്താവം വേദാന്ത തത്വജ്ഞാനത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി വികസിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു.

**B. തത്പജ്ഞാനത്തിൽ ലോകോത്ഭവത്തെ
ക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ
മൂന്നുവിധമാകുന്നു.**

a. ന്യായവൈശേഷിക സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ.

സ്ഥലം കാലം ആത്മാവു മനസ്സു വായു ആകാശം അഗ്നി വെള്ളം ഭൂ എന്നീ ഒമ്പതു മൂലവസ്തുക്കളുണ്ടു്. അവ നിത്യമാകുന്നുവെങ്കിലും അവയിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചു വരുന്നവയും അവയുടെ സംയോഗത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയും അനിത്യങ്ങളാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ ഒമ്പതു വസ്തുക്കളിൽ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ നാലു സാധനങ്ങളിൽ നിന്നാകുന്നു ലോകം ഉണ്ടായെന്നതു്. ആ നാലു സാധനങ്ങളോ നിത്യമായിരുന്ന പരമാണുക്കളാലുളവായിരിക്കുന്നു എന്നു ന്യായശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്നു. പരമാണുക്കൾ യോജിച്ചു വരാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നു ന്യായസിദ്ധാന്തത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണായ്കൊണ്ടു് വൈശേഷിക കർത്താവു അദ്ദേഹത്താലാകുന്നു അണുക്കൾ സംയോജിച്ചതു് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ന്യായവൈശേഷികങ്ങളിൽ ലോകോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായം പരമാണുവാദമാകുന്നു.

b. സാഖ്യയിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം.

പുരുഷൻ (ആത്മാവു) പ്രകൃതി എന്ന രണ്ടു നിത്യമായ സത്വങ്ങളുണ്ടു്. ആത്മാവു നിഷ്പ്രവൃത്തകണപോലെ പ്രകൃതിയുടെമേൽ കർത്തവ്യമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയാകുന്നു ലോകത്തിന്റെ സമവായകാരണം. സത്വരജസ്സുമോ ഗുണങ്ങളുടെ

സമതുകത്തിനാകുന്നു പ്രകൃതി എന്നു പേർ. അവയിൽ രജോഗുണാധിക്യമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തിനാവശ്യമായ ഭൂതാദികൾ ഉണ്ടായ്യാരുന്നു. രജോഗുണാധിക്യം പ്രകൃതിയിൽ ഉണ്ടായ്യാരുന്നതു പുറമേനിന്നുള്ള വല്ല അന്യബാലം കൊണ്ടല്ല, തന്നിൽതന്നെയുള്ള ശക്തികൊണ്ടാകുന്നു. ആത്മാവിന്റെ പ്രയോജനത്തിനായിട്ടാകുന്നു പ്രകൃതിയിൽനിന്നു ലോകം ഉണ്ടായ്യാരുന്നതു. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നുളവാകുന്ന വസ്തുക്കളെ നമുക്കു പരിഗ്രഹിക്കാമെങ്കിലും പ്രകൃതിയെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ പരിഗ്രഹിച്ചു കൂടാ. പ്രകൃതിയിൽനിന്നു ബുദ്ധി അഹങ്കാരം അഞ്ചു തന്മാത്രങ്ങൾ അഞ്ചു സ്ഥൂലഭൂതങ്ങൾ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നിവ ഉണ്ടായ്യാരുന്നു. ബുദ്ധി അഹങ്കാരം (സ്വയതത്വബോധം) മനസ്സു എന്നിവയും സ്ഥൂലവസ്തുവായ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുളവായ്യാണിരിക്കുന്നു. അഹങ്കാരത്തോടു സത്വഗുണം സംയോജിക്കുമ്പോൾ പത്തു ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും ഉത്ഭവിച്ചുവരുന്നു. അഹങ്കാരത്തോടു തമോഗുണം ചേർന്നാൽ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുണ്ടായ്യാരും. പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ (സ്ഥൂലഭൂതങ്ങൾ) ആവശ്യതകനുസാരമായി പരിണമിക്കുന്നതാകുന്നു. എല്ലാ വിധമായ ദേഹങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചുവരുന്നതു പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സംയോജ്യതയാലാകുന്നു. സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ജീവജാലങ്ങളും നിജ്ജീവജാലങ്ങളും മേല്പറഞ്ഞ തത്വങ്ങളിൽ നിന്നു തന്നെ ഉണ്ടായ്യാരുന്നു. സത്വരജസ്സുകൾ അഹങ്കാരത്തോടു ചേരുന്നതിനാൽ പത്തു ഇന്ദ്രിയങ്ങളും മനസ്സും ഉള്ള ജീവജാലങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. രജസ്സുമസ്സുകൾ അഹ

കാരത്തോടു ചേർന്നാൽ ജീവനിലാത്ത സകലസ്തുല
വസ്തുക്കളുടെ സമൂഹം ഉണ്ടാകും. ഇങ്ങിനേയാകുന്നു
പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്നതൊക്കെയും ഉത്ഭവിച്ചു വര
ന്നതു എന്നു സാംഖ്യയിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു.

C. വേദാന്തത്തിൽ ലോകോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു.

ഉപനിഷത്തുകളിൽ കാണുന്ന വേദാന്താഭിപ്രാ
യം ഒന്നാമതു സിദ്ധാന്തരൂപം പ്രാപിച്ചതു ബ്രഹ്മ
സൂത്രങ്ങളിലാകുന്നു. ലോകം സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മവസ്തു
ആകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മം ലോകമായി പരി
ണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്താ
വിച്ചു കാണുന്നു. ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥ
ത്തിന്റെ മുഖ്യസാരം ബ്രഹ്മം ലോകത്തിന്റെ കർത്ത
കാരണവും സമവായ കാരണവും ആകുന്നു എ
ന്നതു തന്നെ. ആ പൂസ്തകത്തിലെ രണ്ടാം സൂത്ര
ത്തിൽ ബ്രഹ്മം ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവും പരിപാ
ലകനും നാശകനമാകുന്നു എന്നു പറയുന്നു. (ഈ
സൂത്രത്തെ വേദാന്താഭിപ്രായത്തിൽ മാത്രം ഗ്രഹി
ക്കേണ്ടതാണെന്നു ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.)
വണ്ണാനിൽനിന്നു വലയും ഭൂമിയിൽനിന്നു സസ്യ
ങ്ങളും ജീവനുള്ള ദേഹത്തിൽനിന്നു രോമവും ഉത്ഭ
വിച്ചു വരുംപ്രകാരം ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ലോകം
ഉണ്ടാകുന്നു. പാവിന്നും തൂണിക്കും തമ്മിലും കളി
മണ്ണിന്നും ഭരണിക്കും തമ്മിലും സ്വപ്നത്തിന്നും ആഭര
ണത്തിന്നും തമ്മിലും ഏതു സംബന്ധമുണ്ടോ അ
തേ സംബന്ധത്തിലാകുന്നു ബ്രഹ്മവും ലോകവും ഇരി
ക്കുന്നതു. ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞവറെ നോ

കിയാൽ ബ്രഹ്മത്തിനു വസ്തു പരിണാമമോ രൂപ പരിണാമമോ സംഭവിക്കുന്നതിനാലാകുന്നു ലോകം ഉളവായതു എന്നു തോന്നും. എങ്കിലും ബ്രഹ്മം പരിണമിക്കുന്നില്ലെന്നു കൂടെ സൂത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഒരുകാലും സൂത്രങ്ങളിൽ സ്പഷ്ടമായുണ്ടാകുന്നു. ലോകത്തിന്റെ കാരണമായിരിക്കുന്നതു സാംഖ്യയിലെ പ്രകൃതിയല്ല ബ്രഹ്മം തന്നേയാകുന്നു. വെള്ളത്തിൽ സൂര്യൻ പ്രതിബിംബിക്കുംപ്രകാരം ലോകം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം ആകുന്നു. ബ്രഹ്മം സകലത്തിനും അന്തരാത്മാവായിരിക്കുന്നു. വേദാന്ത തത്വജ്ഞാനത്തിലെ മായാവാദം ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു സൂത്രങ്ങളിൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പരിണാമത്താൽ ലോകം ഉണ്ടായി എന്നു തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നതു ന്യായമാകുന്നു. അതു തന്നെയുമല്ല ബ്രഹ്മസൂത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകോത്ഭവാദിപ്രായം പരിണാമവാദമാണെന്നു പൂർവ്വഹിന്ദുകൾ തന്നെ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

പിന്നീടുണ്ടായ വേദാന്തതത്വജ്ഞാനാദിപ്രായപ്രകാരം ലോകം മായയാകുന്നു. വിശ്വം സാക്ഷാല്പുള്ളതല്ല. പരമാത്മിക സത്വം ബ്രഹ്മമാകുന്നു. ലോകം വ്യാവഹാരികമായിരിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ ഇല്ലാത്തതിനെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ആ ഉൾക്കൊള്ളലിനാൽ പ്രകൃതികളെയും ഇങ്ങിനെ ഉൾക്കൊള്ളൽ മാത്രം വല്ലതും ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാകുന്നു വ്യാവഹാരിക സത്വം എന്നു പറയുന്നതു. ദൃഷ്ടാന്തം: ഒരു കയറുകണ്ടിട്ടു പാമ്പാണെന്നു നിരൂപിക്കുമ്പോൾ

കയറിന്മേൽ പാമ്പിന്റെ സ്വരൂപം ആരോപിച്ചു വല്ലോ. അതു തന്നെയുമല്ല ആ കയറുപാമ്പാണെന്നു കരുതുന്നവൻ ഭയപ്പെടുകയും അതിനെ കൊല്ലുവാനോ മണ്ടിക്കളുവാാനോ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പോലെ ബ്രഹ്മത്തിന്മേൽ തെറ്റായി ലോകത്തെ ആരോപിക്കുകയും ആ അബദ്ധ വിചാരത്തിന്നനുസാരമായി പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്നു കാരണം അജ്ഞാനം (മായ) ആകുന്നു. അജ്ഞാനത്തിന്നു രണ്ടു ശക്തികൾ ഉണ്ടു്. ആവരണത്താൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വയത്വം മാനുഷദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു മറഞ്ഞുപോകയും അതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചു തെറ്റായ ധാരണ ഉളവാകുകയും ചെയ്യുന്നു. വിഷേപശക്തിയാൽ വ്യാവഹാരിക സത്വമായ ലോകത്തെ ബ്രഹ്മത്തിന്മേൽ ആരോപിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന ലോകം ഉളവാകുന്നതെങ്ങിനെ എന്നു നാം ഇവിടെ വിശാലമായ് റയ്ക്കുന്നില്ല. കാരണം സാംഖ്യയിലെ ലോകോത്ഭവക്രമം തന്നേയാകുന്നു വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഇവിടെ നാം മുഖ്യമായി ബ്രഹ്മത്തിന്നും ലോകത്തിന്നും എന്തു സംബന്ധം എന്നുനോക്കേണ്ടതാകുന്നു. സർവ്വപ്രാപി, സർവ്വഭൂതാന്തരാത്മാ എന്നീ പേരുകൾ ബ്രഹ്മത്തിന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തിന്നും ലോകത്തിന്നും തമ്മിൽ സംബന്ധം ഉണ്ടെന്നു നിശ്ചയം. അവൻ സ്വപ്നത്തിലും അഗ്നിയ്യിലും കാറ്റിലും ഭൂമിയിലും യാഗത്തിലും മനുഷ്യരിലും ദേവന്മാരിലും വെള്ളത്തിലും ഉണ്ടു്. ശ്രവണത്തിന്റെ ചെയിയും മനസ്സിന്റെ മനസ്സും സംസാരത്തിന്റെ

സംസാരവും അവൻ തന്നെ. പൂരാണ ജീവികളിൽ അവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗർഭപാത്രത്തിലെ ജീവികളിൽ അവനുണ്ടു. അവൻ വിശ്വമെങ്ങും സർവ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം സർവ്വം ബ്രഹ്മമത്രെ. അവനിൽനിന്നു എല്ലാം ഉണ്ടായി. അവനിൽ എല്ലാം ശ്വസിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ എല്ലാം അവനിൽ ലയിക്കയും ചെയ്യും.

ചിലന്നി തന്നിൽനിന്നു തന്നെ വല പൂറപ്പെട്ടു വിടുന്നപ്രകാരം ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ലോകം ഉണ്ടാകുന്നു. ഭൂമിയിൽനിന്നു സസ്യങ്ങളും ദേഹത്തിൽനിന്നു രോമങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വിശ്വം ഉണ്ടാകുന്നു.

ഭഗവൽ ഗീതയിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം.

ഗീതയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകോത്ഭവവിവരം സാംഖ്യദർശനത്തിൽ നിന്നെടുത്തതാകുന്നു. കൃഷ്ണൻ അജ്ജ്ഞനോടു പറയുന്നു.

“ഈ പ്രപഞ്ചം എന്റെ സ്ഥൂലവസ്തുവായ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുണ്ടായി. എന്നിൽ എല്ലാവസ്തുക്കളും വസിക്കുന്നു. ഞാൻ അവയിൽ അല്പതാനും എന്റെ ആത്മാവു! എല്ലാറ്റിന്നും കാരണവും എല്ലാറെറയും താങ്ങുന്നതുമാകുന്നു. വായു ആകാശത്തിലെന്നതുപോലെ എല്ലാവസ്തുക്കളും എന്നിലിരിക്കുന്നു. കല്പാന്തത്തിൽ എന്റെ സ്ഥൂലവസ്തുവായ പ്രകൃതി എന്നിൽ വന്നു ചേരും. കല്പാന്തരത്തിങ്കൽ ഞാൻ അവറെ എന്നിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു വിടും ഞാൻ അവരോടു സംബന്ധമില്ലാത്തവനെന്നപോലെ

യും അവറാൽ ബന്ധിക്കപ്പെടാതെയും ഇരിക്കുന്നു. ഞാൻ സർവ്വദേവന്മാരുടെയും ആരംഭമാകുന്നു. ഞാൻ ആദ്യന്തവിഹീനനാകുന്നു. ഞാൻ തന്നെ ലോകനാഥൻ. ഇതറിയുന്നവൻ സർവ്വദോഷങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തനാകുന്നു. ജീവജാലങ്ങളിലുള്ള ഗുണങ്ങളെല്ലാം എന്നിൽനിന്നുണ്ടായി സപ്ത ഗ്രന്ഥികളും മനുവും എന്നിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചു. ഞാൻ സർവ്വവസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവായാകുന്നു. സർവ്വവും എന്നിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ഞാൻ സർവ്വത്തിന്റെയും ആരംഭവും മദ്ധ്യവും അന്ത്യവും ആകുന്നു.

C. പുരാണങ്ങളിൽ ലോകോല്പത്തിയെ കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു.

പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ ചതുർവ്വേദത്തിലും തത്ത്വജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങളിലും കാണുന്നവയിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചുവന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അവയുടെ കലർപ്പാകുന്നു എന്നു കൂടെ പറയാം. ദൃഷ്ടാന്തം: രാമായണം ആരണ്യ കാന്ധത്തിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം പുരുഷസൂക്തത്തിലും വേദാന്തത്തിലുമുള്ളവയുടെ കലർപ്പു തന്നേയാകുന്നു. ഇവിടെ വിഷ്ണുപുരാണത്തിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

ആരംഭത്തിൽ പുരുഷൻ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാന എന്ന സ്ഥൂലവസ്തുവിൽനിന്നു ഒന്നാമതു ബുദ്ധി ഉണ്ടായി. ത്രിഗുണ സംയോഗത്താൽ അതു ത്രിവിധമായിഭവിച്ചു. അതിൽനിന്നു പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു. ബുദ്ധിയും പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ചേ

ന്നിട്ടു ബ്രഹ്മാണഡമുണ്ടായി. അതു വെള്ളത്തിലായിരുന്ന കിടന്നതു. അതിൽ ബ്രഹ്മാവു വസിച്ചു. ബ്രഹ്മാണഡത്തിൽനിന്നു സർവ്വ പ്രപഞ്ചവും ഉണ്ടായി.

ചൈതന്യശക്തിയാൽ ലോകസൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി ഹരി ബ്രഹ്മാവായ്ക്കീന്നു. വിഷ്ണു സത്വഗുണം കൊണ്ടു സർവ്വത്തേയും കല്പാവസാനംവരെ പരിപാലിക്കുന്നു. പിന്നെ തമോഗുണംകൊണ്ടു രുദ്രനായി സർവ്വത്തേയും വിഴങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചം സമുദ്രമായ്ക്കീരും. അന്നേരം അവൻ അനന്തശയനം പ്രാപിക്കും. ദീർഘകാലം കഴിഞ്ഞാൽ വിഷ്ണു വീണ്ടും ഉണന്നു ബ്രഹ്മാവായി ലോകത്തെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ജനാർദ്ദനൻ തന്നേയാകുന്നു സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാര കർത്താക്കളായ ബ്രഹ്മ വിഷ്ണു ശിവന്മാരാകുന്നതു. ബ്രഹ്മാവുനാലുതരം ജീവികളെ (ദേവന്മാർ, പിശാചുക്കൾ, പിതൃക്കൾ, മനുഷ്യർ) സൃഷ്ടിപ്പാൻ ആഗ്രഹിച്ചു മനസ്സേകാഗ്രമാക്കി. അപ്പോൾ തമോഗുണം അവന്റെ ദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ചതിനാൽ തന്റെ ഉഷരകളിൽനിന്നു അസുരന്മാരുണ്ടായി. പിന്നെ അവൻ വേറെ ഒരു രൂപമെടുത്തു തന്റെ വായിൽനിന്നു ദേവന്മാരെ ഉത്ഭവിപ്പിച്ചു. താൻ സൃഷ്ടാവാനെന്നു ആലോചിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ തന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു പിതൃക്കളുണ്ടായി. അവൻ രജോഗുണം അവലംബിച്ചപ്പോൾ ഭയങ്കര രൂപികളായ രാക്ഷസന്മാരും യക്ഷന്മാരും ഉണ്ടായി. അവരെ കണ്ടപ്പോൾ ബ്രഹ്മാവു വിറച്ചു, അവന്റെ രോമങ്ങളെല്ലാം ഉതിന്നുപോയി. അവ സർപ്പങ്ങളായ്ക്കീന്നു, തന്റെ ജീവശക്തിയാൽ പക്ഷികളും ഹൃദയ

ത്തിൽനിന്നു ആടുകളും വയറിൽനിന്നു പശുവും പാദങ്ങളിൽനിന്നു കുതിരയും രോമങ്ങളിൽനിന്നു വൃക്ഷസസ്യാദികളും ഉണ്ടായി.

മനുസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകോത്ഭവവിവരം.

ആദിയിൽ അഗ്രാഹ്യവും, അജ്ഞേയവും നിർമ്മലമായ സ്ഥിതിയിലായിരുന്നു തമസ്സു. തമസ്സിനെ നീക്കേണ്ടതിന്നു, അഗ്രാഹ്യനായ സ്വയംഭൂ അതീവ ശോഭയോടെ പ്രകാശിച്ചു. സ്വന്തദേഹത്തിൽനിന്നു വിവിധജീവജാലങ്ങളെ ഉത്ഭവിപ്പിക്കേണ്ടതിനായി ആലോചനാശക്തിയാൽ വെള്ളങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചു. അവയിൽ തന്റെ ബീജത്തെയും ഇട്ടു. അതു സ്വണ്ണമായ അണ്ഡമാക്കീൻ. അതിൽ ബ്രഹ്മാവും ഉത്ഭവിച്ചു. വെള്ളത്തിന്നു നാര എന്നു പേർ. അതു അവന്റെ ഒന്നാമത്തെ അയനമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവന്നു നാരായണൻ എന്നു പേർ വന്നു. ബ്രഹ്മാവും ആ അണ്ഡത്തിൽ ഒരു സംവത്സരം വസിച്ചശേഷം അതിനെ രണ്ടായി വിഭാഗിച്ചു. ഒരു ഭാഗംകൊണ്ടു സ്വർഗ്ഗങ്ങളും മറെറാ ഭാഗം കൊണ്ടു ഭൂമിയും ഉണ്ടായി. മദ്ധ്യം ആകാശമാക്കീൻ. അവനിൽനിന്നു മനസ്സും അഹങ്കാരവും ഉണ്ടായി. ത്രിഗുണങ്ങളാൽ നിറഞ്ഞ എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കി. തന്റെ അംശത്തേയും മേല്പറഞ്ഞവയേയും ചേർത്തു എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കി. അവർക്കു പേരും സ്ഥിതിയും പ്രാപ്തിയും നിശ്ചയിച്ചു.

പുരാണങ്ങളിലുള്ള ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങളോ ക്ഷയം പ്രസ്താവിപ്പാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. പുരാണങ്ങളിലെ പഞ്ചലക്ഷണങ്ങളിലൊന്നു ലോകോത്ഭവവിവര പ്രസ്താവം ആകുന്നു. അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളായ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ നിരവധി പുരാണങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മീതെ പ്രസ്താവിച്ചതും ഹിന്ദുമാറ്റത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുമായ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങളെ ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ നാലു മുഖ്യമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണാം. അവ ഏവയെന്നാൽ:

ഒന്നാമതു ദൈവാംശവാദം (Theory of Emanation). ലോകം സ്രഷ്ടാവിന്റെ അഥവാ ആദികാരണന്റെ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു എന്നും അല്ലെങ്കിൽ ആദി കാരണന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്നോ ദേഹിയിൽനിന്നോ ലോകം ഉത്ഭവിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു എന്നും അതുകൊണ്ടു ലോകം അന്തത്തിൽ ആദികാരണനിലേക്കു തന്നെ ചെന്നു ചേരമെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സങ്കലിത തത്വജ്ഞാനമാകുന്ന ശീതയുടെ രചകൻ ഷഡ്ഗുണങ്ങളെ സമ്മിശ്രമാക്കിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ലോകോത്ഭവം കൃഷ്ണന്റെ അപരപ്രകൃതിയിൽ നിന്നാകുന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനാൽ മായാവാദത്തെ അല്ല ദൈവാംശവാദത്തെ തന്നെ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പുരാണങ്ങളിലും ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലും അധികരിച്ചു കാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പറയുന്നെടങ്ങളിൽ മാനുഷദേഹിയുടെ ഉത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു

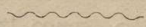
പ്രത്യേകം ഒന്നും പറയാറില്ല. പറയാനാവശ്യവും ഇല്ലല്ലോ.

രണ്ടാമതു പരമാണുവാദം (Atomic Theory. Matter eternal in atoms). അനാദിയായി കിടക്കുന്ന പരമാണുക്കളുടെ സംയോഗത്താൽ ലോകം ഉള്ളവായി. അണുക്കളുടെ സംയോഗത്തിന്നു അദ്ദൃച്ഛമാകുന്നു കാരണം എന്നു ന്യായവൈശേഷികങ്ങൾ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന തത്വജ്ഞാനികൾ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തെ സമ്മതിക്കുന്നെങ്കിലും ദൈവത്തിന്നു അണുക്കളുടെമേൽ യാതൊരു കർത്തവ്യമില്ല എന്നും കൂടെ അവർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്മാവു നിത്യമാണെന്നു അവർ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആത്മാവു കൂടെ അദ്ദൃച്ഛത്തിന്നു അധീനമാകുകൊണ്ടു അണുക്കളുടെയും ആത്മാവിന്റെയും സംയോഗത്തിന്നു ദൈവമല്ല അദ്ദൃച്ഛം തന്നേയാകുന്നു കാരണം.

മൂന്നാമതു സ്തൂലവസ്തുവാദം (Hindu Materialism. Matter eternal in mass). ഈ അഭിപ്രായം സാംഖ്യാദർശനത്തിലാകുന്നു കാണുന്നത്. സ്തൂലവസ്തുവും ത്രിഗുണങ്ങളുടെ സമതുകൂടായ പ്രകൃതിലോകത്തിന്റെ സമവായ കാരണമാകുന്നു. ആ സമതുകൂടത്തിന്നു രജോഗുണാധിക്യത്താൽ ഭംഗംവരുമ്പോഴാകുന്നു പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നത്. ആത്മാവു നിത്യമാണെങ്കിലും പ്രകൃതിയുടെമേൽ യാതൊരു അധികാരവുമില്ല. പ്രകൃതി ആത്മാവിന്റെ ഗുണത്തിന്നായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആത്മാവും പ്രകൃതിയും തമ്മിൽ സംയോഗം പ്രാപിക്കുന്നതെ

ങ്ങിനെ എന്നു ഈ സിദ്ധാന്തം തെളിക്കുന്നില്ല. ഈ അഭിപ്രായം കേവലം നിരീശ്വരവാദമാകുന്നു.

നാലാമതു മായാവാദം (Theory of Illusion). ഈ അഭിപ്രായം വേദാന്തത്തിൽ കാണുന്നതാകുന്നു. ലോകം സാക്ഷാൽ ഇല്ലാത്തതും മനോസങ്കല്പിതവുമാകുന്നു. ജീവാത്മാവു പരമാത്മാവിൽനിന്നു ന്യമല്ല. പാരമാത്മികസത്വമൊഴികെ മറ്റെന്തെങ്കിലും മറ്റൊന്നുമില്ല.

II. ലോകോത്ഭവത്തെക്കുറിച്ചു ക്രിസ്തീയ മാതൃത്തിലുള്ള വിവരം.

“ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു. ഭൂമിപാഴായും ശൂന്യമായും ഇരുന്നു. ആഴത്തിന്നീതെ ഇരുൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവു വെള്ളത്തിന്നീതെ പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വെളിച്ചം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. വെളിച്ചം ഉണ്ടായി. വെളിച്ചംനല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. ദൈവം വെളിച്ചവും ഇരുളും തമ്മിൽ വേർപിരിച്ചു. ദൈവം വെളിച്ചത്തിന്നു പകൽ എന്നും ഇരുളിന്നു രാത്രി എന്നും പേരിട്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി ദിവസംകൊന്നു”.

“പിന്നെ ദൈവം വെള്ളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഒരു വിതാനം ഉണ്ടാകട്ടെ അതു വെള്ളത്തിന്നും വെള്ളത്തിന്നും തമ്മിൽ വേർപിരിവായിരിക്കട്ടെ എന്നു കല്പിച്ചു. വിതാനം ഉണ്ടാക്കിട്ടു ദൈവം വിതാനത്തിന്റെ കീഴ്

ജുവെജുവും വിതാനത്തിന്റെ മീതെയുള്ള വെള്ളവും തമ്മിൽ വേർപിരിച്ചു, അപ്രകാരവും ആയി. ദൈവം വിതാനത്തിന്നു ആകാശം എന്നു പേരിട്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി രണ്ടാം ദിവസം.”

“പിന്നെ ദൈവം ആകാശത്തിന്റെ കീഴുള്ള വെള്ളം ഒരുസ്ഥലത്തു കൂട്ടട്ടെ ഉണങ്ങിയനിലം കാണട്ടെ എന്നു കല്പിച്ചു. അപ്രകാരവും ആയി. ഉണങ്ങിയ നിലത്തിന്നു ദൈവം ഭൂമിയെന്നും വെള്ളത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിന്നു സമുദ്രമെന്നും പേരിട്ടു. നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. ഭൂമിയിൽനിന്നു പുല്ലും വിത്തുള്ള സസ്യങ്ങളും ഭൂമിമേൽ അതതുതരം വിത്തുള്ള ഫലം കായിക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും മുളച്ചുവരട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. അപ്രകാരവും ആയി. ഭൂമിയിൽനിന്നു പുല്ലും അതതുതരം വിത്തുള്ളഫലം കായ്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും മുളച്ചുവന്നു. നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി മൂന്നാം ദിവസം.”

“പകലും രാവും തമ്മിൽ വേർപിരിവാൻ ആകാശ വിതാനത്തിൽ വെളിച്ചങ്ങൾ ഉണ്ടാകട്ടെ, അവ അടയാളങ്ങളായും, കാലം, ദിവസം, സംവാത്സരം എന്നിവ തിരിച്ചറിവാനായും ഉതകട്ടെ, ഭൂമിയെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ ആകാശവിതാനത്തിൽ അവ വെളിച്ചങ്ങൾ ആയിരിക്കട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. അപ്രകാരവും ആയി. പകലിനെവാഴേണ്ടതിന്നു വലിപ്പമേറിയ വെളിച്ചവും രാവിനെ വാഴേണ്ടതിന്നു വലിപ്പം കുറഞ്ഞവെളിച്ചവും ആയ രണ്ടു വലിയ വെളിച്ചങ്ങളെ ദൈവം ഉണ്ടാക്കി. നക്ഷത്രങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കി. ഭൂമിയെ പ്രകാശിപ്പിപ്പാനും പകലിനെ

യും രാവിനെയും വാഴ്വാനും വെളിച്ചത്തേയും ഇരുളിനേയും തമ്മിൽ വേർപിരിപ്പാനുമായി ദൈവം അവയെ ആകാശവിതാനത്തിൽ നിർത്തി നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി നാലാം ദിവസം.”

“വെള്ളത്തിൽ ജലജന്തുക്കൾ കൂട്ടമായി ജനിക്കട്ടെ ഭൂമിയുടെ മീതെ ആകാശ വിതാനത്തിൽ പറവജാതി പറക്കട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. ദൈവം വലിയ തിമിംഗലങ്ങളേയും വെള്ളത്തിൽ കൂട്ടമായി ജനിച്ചു ചലിക്കുന്ന അതതുതരം ജീവജന്തുക്കളെയും അതതുതരം പറവജാതിയെയും സൃഷ്ടിച്ചു; നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. നിങ്ങൾ വലിച്ചുപെരുകി സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളത്തിൽ നിറവിൻ; പറവജാതി ഭൂമിയിൽ വലിക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു ദൈവം അവയെ അനുഗ്രഹിച്ചു. സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി അഞ്ചാംദിവസം.”

“അതതുതരം കന്നുകാലി, ഇഴജാതി, കാട്ടുമൃഗം, ഇങ്ങിനെ അതതു തരം ജീവജന്തുക്കൾ ഭൂമിയിൽനിന്നു ഉറുകട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. അപ്രകാരവും ആയി. അങ്ങിനെ ദൈവം അതതുതരം കാട്ടുമൃഗങ്ങളെയും അതതുതരം കന്നുകാലികളെയും അതതുതരം ഭൂചരജന്തുക്കളേയും ഉണ്ടാക്കി; നല്ലതെന്നു ദൈവം കണ്ടു. അനന്തരം ദൈവം: നാം നമ്മുടെ സ്വരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ സാദൃശ്യപ്രകാരം മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കുക; അവർ സമുദ്രത്തിലുള്ള മത്സ്യത്തിന്മേലും ആകാശത്തുള്ള പറവ ജാതിയിന്മേലും മൃഗങ്ങളിന്മേലും സർവ്വഭൂമിയിന്മേലും ഭൂമിയിൽ ഇഴയുന്ന സകല ഇഴജാതിയിന്മേലും വാഴട്ടേ എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ദൈവം തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു, ദൈവത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ അവനെ സൃഷ്ടിച്ചു, ആണം ചെണ്ണുമായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. ദൈവം അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു നിങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു ചെരുകി ഭൂമിയിൽ നിറഞ്ഞു അതിനെ അടക്കി സമുദ്രത്തിലെ മത്സ്യത്തിന്മേലും ആകാശത്തിലേ പരവജാതിയിന്മേലും സകല ഭൂചരജന്തുവിന്മേലും വാഴുവിൻ എന്നു അവരോടു പറഞ്ഞു. ഭൂമിയിൽ എങ്ങും വിത്തുള്ള സസ്യങ്ങളും വൃക്ഷത്തിന്റെ വിത്തുള്ള ഫലം കായ്ക്കുന്ന സകലവൃക്ഷങ്ങളും ഇതാ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുന്നു, അവ നിങ്ങൾക്കു ആഹാരത്തിനായിരിക്കട്ടെ, ഭൂമിയിലെ സകലമൃഗങ്ങൾക്കും ആകാശത്തിലേ സകല പറവകൾക്കും ഭൂമിയിൽ ചലനം ചെയ്യുന്ന സകല ഭൂചരജന്തുക്കൾക്കും ഞാൻ ആഹാരത്തിനായിട്ടു എല്ലാ പച്ച സസ്യവും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു ദൈവം പറഞ്ഞു, അപ്രകാരവും ആയി. താൻ ഉണ്ടാക്കിയതിനെ കൈയും ദൈവം നോക്കി, ഇതാ അതു എത്രയും നല്ലതായിരുന്നു. സസ്യയായി ഉഷസ്സുമായി ആറാംദിവസം.”

ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന ലോകോത്ഭവ വിവരങ്ങൾ അസ്പഷ്ടമായവയും പൂർ്വാപര വിരുദ്ധങ്ങൾ ഉള്ളവയും ആകുന്നു. അവറെ ക്രിസ്തീയ ലോകോത്ഭവവിവരത്തോടു ഒത്തുനോക്കിയാൽ ക്രിസ്തീയ മാർഗ്ഗത്തിലുള്ളതു എത്രയും വ്യക്തവും ബുദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതും ആണെന്നു തെളിഞ്ഞുവരും. ആദിയിൽ ദൈവം ആകാശവും (സ്വപ്ലോകവും) ഭൂമിയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നവാചകത്തോടു കൂടെ ക്രിസ്തീയ വി

വരം ആരംഭിക്കുന്നു. “ആദിയിൽ” എന്നതിന്നു മുമ്പെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ എന്നർത്ഥം. ലോകത്തോടു കൂടെ കാലവും ഉണ്ടായി. കാലം എന്നതു ലോകസംഭവങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം, വികാസം, നാശം, എന്നിവറിന്റെ അനുക്രമണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം ആണ്. സ്വപ്നോക്തം ഭൂലോകം എന്നിവ ദൃശ്യമായ സമസ്ത ലോകത്തേയും കുറിക്കുന്നു എന്നു വിദ്വാന്മാർ വിചാരിക്കുന്നു. ഷമായിം എന്ന മൂലപദത്തേ ആകാശം എന്നു ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല എന്നുതോന്നുന്നു. കാരണം അദൃശ്യമായ പരലോകവും അതിലെ നിവാസികളായ ദൂതന്മാരും സൃഷ്ടിയുടെ ഒരു ഭാഗം ആകുന്നു. ദൈവദൂതന്മാർ ദേവന്മാരല്ല, സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളും ദൈവത്തിന്റെ സേവകന്മാരും ആകുന്നു. സങ്കീ. 103, 20. 21; 104, 4. എബ്ര, 1, 13. 14; ഇതു ഓർത്താൽ സ്വപ്നോക്തം ഭൂലോകം എന്നീ പദങ്ങൾ ദൃശ്യവും അദൃശ്യവും ആയ സമസ്ത വിശ്വത്തേയും കുറിക്കുന്നു. “ഭൂമിപാഴായും ശൂന്യമായും ഇരുന്നു, ആഴത്തിന്മീതെ ഇരുൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.” പാഴ്, ശൂന്യം എന്നീവാക്കുകൾ ക്രമവും ജീവനുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയെകുറിക്കുന്നു. ദൈവം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ കട്ടിയായും ദ്രാവകമായും ഉള്ള സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇടകലർന്നിരുന്ന ആ വസ്തുക്കൾ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതും ജീവിപ്പിക്കുന്നതുമായ സ്രഷ്ടാവിന്റെ പ്രവൃത്തിക്കായി കാത്തിരുന്നു എന്നു പറയാം.

“ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവു വെള്ളത്തിനീതെ പരിവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു” ദൈവാത്മാവാകുന്നു സൃഷ്ടിയെ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും സൃഷ്ടിയിൽ ജീവൻ ഉരുവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു. ഈ ആത്മാവു സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പന കേട്ടു ജീവനും രൂപമില്ലാത്ത അക്രമവസ്തു സങ്കലിതയിൽ ജീവനേയും ക്രമത്തേയും ഉളവാക്കുവാൻ കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്രഷ്ടാവിന്റെ കല്പനയുണ്ടായി. വെളിച്ചം ഉണ്ടാകട്ടെ എന്നു ദൈവം കല്പിച്ചു. സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കു കൾ ക്രിയകളായി ഭവിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു. എങ്കിലും മനുഷ്യൻ തന്റെ വിചാരങ്ങളേയും ഇഷ്ടത്തേയും അറിയിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വാക്കു പ്രയോഗിക്കുന്നുവല്ലോ. ദൈവത്തിന്റെ വാക്കു അവന്റെ വെളിപ്പാടും ഇതിന്റെ നിവൃത്തിയും ആകുന്നു. സങ്കീ. 33, 6. 9. ചിലർ ദൈവത്തിന്നു വായുണ്ടോ മാനുഷവാക്കുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചു ഈ വിവരം പരിഹാസമാക്കാൻ നോക്കിയതു ന്യായമല്ല. കാരണം ദൈവതത്വത്തേയും പ്രവൃത്തിയേയും കുറിച്ചു മാനുഷഭാഷയിലല്ലാതെ നമുക്കു സംസാരിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഈ ഭാഷാരീതി പ്രത്യേകിച്ചു എബ്രായ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നും അന്നത്തെ വികാസത്തിന്നും അനുസാരമായുള്ളതാകുന്നു. എബ്രായർ ദൈവത്തിന്നു കൈയും കാലുമില്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടും ദൈവപ്രവൃത്തിയെ സൂചിപ്പിപ്പാൻ കൈയെ കുറിച്ചും ദൈവസാമീപ്യതയെ കുറിച്ചിപ്പാൻ അവന്റെ കാലിനെ കുറിച്ചും പറയുന്നു. അപ്രകാരം ഇവിടേയും ദൈവം പറഞ്ഞു എന്നു എഴുതി

യതിനാൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ദൈവത്തിന്റെ അന്ത
 ങ്ഗതവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന നിണ്ണയവും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.
 ലോകവും അതിലുള്ളതൊക്കെയും ദൈവത്തിന്റെ
 പ്രത്യേക നിണ്ണയത്താൽ ഉണ്ടായി എന്നാണ് പറ
 ണ്തു എന്നവാക്കിന്റെ സാരം.

മേല്പറഞ്ഞ വിവരത്തിൽ നാം ആറു സൃഷ്ടിദിവ
 സങ്ങളെക്കുറിച്ചു വായിക്കുന്നു. കാരോ ദിവസത്തി
 ന്റെ വിവരം സന്ധ്യയായി ഉഷസ്സുമായി ദിവസം
 കുന്നു, രണ്ടാം ദിവസം എന്നിത്യാദിവാക്കുകളാൽ അ
 വസാനിക്കുന്നു. മൂന്നാം ദിവസത്തിലും ആറാം ദിവ
 സത്തിലും ഈരണ്ടു സൃഷ്ടി പ്രവൃത്തികളുണ്ടായി
 രുന്നു. ഈ വിവരം രണ്ടുഭാഗമായി പിരിഞ്ഞു കിട
 കുന്നു. ഒന്നാം ദിവസത്തിൽ പ്രകാശം ആകവെ
 ഉണ്ടായി. നാലാം ദിവസത്തിൽ വെളിച്ചു വാഹക
 ങ്ങളായി സൂര്യചന്ദ്രനക്ഷത്രാദികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.
 അതിനാൽ വെളിച്ചും സൃഷ്ടിക്കുത്ര പ്രാമുഖ്യമുള്ള
 തെന്നു തെളിയുന്നു. ഒന്നാം ദിവസത്തിൽ വെളി
 ചും ഉണ്ടായശേഷം ദൈവം വെളിച്ചത്തേയും ഇരു
 ലിനേയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു വെളിച്ചത്തിനു
 പകലെന്നും ഇരുട്ടിനു രാത്രിയെന്നും പേരിട്ടു. രണ്ടാം
 ദിവസം ദൈവം കീഴുള്ള വെള്ളങ്ങളേയും അതുവരെ
 കീഴുള്ള വെള്ളങ്ങളോടു മേഘരൂപത്തിൽ ചേർന്നി
 രുന്ന മേലുള്ള വെള്ളങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചു. അതി
 നാൽ ഭൂമിക്കും മേഘങ്ങൾക്കും മദ്ധ്യത്തിൽ വിതാന
 മുണ്ടായി. ഈ വിതാനം വായുമണ്ഡലം തന്നെ.
 മൂന്നാം ദിവസത്തിൽ രണ്ടു സൃഷ്ടിവേലകളുണ്ടായി.
 ഒന്നാമത്തെ പ്രവൃത്തിയാൽ സമുദ്രത്തേയും ഭൂഖ

ണയങ്ങളേയും വെച്ചുറയാക്കിയശേഷം രണ്ടാം
 പ്രവൃത്തിയാൽ സസ്യവർഗ്ഗത്തെ ഉളവാക്കിയതുകൊ
 ണ്ടു ജീവാങ്കുരങ്ങൾ ഉളവായി. നാലാം ദിവസത്തിൽ
 ആകാശത്തിൽ സൂര്യ ചന്ദ്ര നക്ഷത്രങ്ങളേയും ഉണ്ടാ
 ക്കി അവമനുഷ്യർക്കു കാലക്കുറിപ്പുകളായും ദിക്കറിവാൻ
 വേണ്ടിയും ദൈവം ഉണ്ടാക്കി. അഞ്ചാം ദിവസത്തെ
 പ്രവൃത്തിയാൽ രണ്ടാം ദിവസത്തിൽ തമ്മിൽ വേർപി
 റിച്ച സമുദ്രത്തിലും വായുമണ്ഡലത്തിലും ദൈവം
 ജീവനെ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അതായതു അവൻ ജല
 ജന്തുക്കളേയും പക്ഷികളേയും സൃഷ്ടിച്ചു. ആറാം ദിവ
 സം നാം മൂന്നാം ദിവസംപോലെ രണ്ടു പ്രവൃത്തിക
 ളെക്കുറിച്ചുകേൾക്കുന്നു. ദൈവം ഒന്നാമതു ഭൂമിയിലെ
 മൃഗങ്ങളെയും ഇഴജാതികളെയും ഉണ്ടാക്കി അതിന്റെ
 ശേഷം മനുഷ്യനെയും സൃഷ്ടിച്ചു. ഓരോ ദിവസപ്ര
 വൃത്തികഴിഞ്ഞശേഷം ദൈവം താനുണ്ടാക്കിയതന്നോ
 ക്കി അതുനല്ലതെന്നു കണ്ടു. ഇന്നും കൂടി ദൈവപ്രവൃ
 ത്തികളുടെ നന്മയേയും എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും പ്ര
 ത്യക്ഷമായ് തന്ന നിയമാനുസാരവും ഉദ്ദേശാത്മവുമാ
 യ ക്രമത്തേയും സ്രഷ്ടാവിന്റെ ജ്ഞാനത്തേയും ദയ
 യേയും പരിശോധിച്ചു കാണേണ്ടതു മനുഷ്യന്റെ അ
 വകാശവും പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂറയും ആകുന്നു.

പ്രത്യേക സൂക്ഷ്മതയോടെ മനുഷ്യന്റെ ഉത്ഭവം
 വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യന്റെ തത്വ
 ത്തേയും ഉദ്ദേശത്തേയും കുറിച്ചു നാം വായിക്കുന്നു.
 മറെറ സൃഷ്ടികളെയെല്ലാം ഭൂമി ആകാശം സമുദ്ര
 ങ്ങൾ എന്നിവ ദൈവകല്പനാനുസാരം ഉത്ഭവി
 പ്പിച്ചു. അവമുററും ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടായതും തങ്ങൾ

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ഉദ്ദേശം നിവൃത്തിയായശേഷം പിന്നെയും ഭൂമിയിൽ ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ അങ്ങിനെയല്ല. പക്ഷേ അവന്റെ ശരീരം ഭൂമിയിൽ നിന്നാകുന്നു. എങ്കിലും ദൈവം അവനെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽനിന്നുണ്ടാകട്ടെ എന്നു പറയാതെ ഒന്നാമതു ദൈവം ഒരാലോചന കഴിച്ചു. “അനന്തരം ദൈവം: നാം നമ്മുടെ സ്വരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ സാദൃശ്യപ്രകാരം മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കുക. അവൻ സമുദ്രത്തിലുള്ള മത്സ്യത്തിന്മേലും ആകാശത്തുള്ള പറവജാതിയിന്മേലും മൃഗങ്ങളിന്മേലും സർവ്വഭൂമിയിന്മേലും ഭൂമിയിൽ ഇഴയുന്ന സർവ്വഇഴജാതിയിന്മേലും വാഴട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞു”. “നാം നമ്മുടെ സ്വരൂപത്തിൽ നമ്മുടെ സാദൃശ്യപ്രകാരം മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കുക” എന്ന വാക്കു ആരോടു പറഞ്ഞു എന്നു ചോദിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതു തന്റെ സിംഹാസനത്തിനുന്പാകെ സേവ ചെയ്യുന്ന സ്വർഗ്ഗീയ ആത്മാക്കളാകുന്ന ദൈവദൂതരോടു പറഞ്ഞു എന്നു തോന്നുന്നു cf. 3, 24; 11, 7. അതുകൊണ്ടു ദൈവം മനുഷ്യനെ തന്റെയും ദൂതരുടെയും സാദൃശ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചശേഷം “ദൈവം തന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു” ദൈവത്തിന്റെ സാദൃശ്യത്തിൽ അവനെ സൃഷ്ടിച്ചു (27). ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച സാദൃശ്യം എന്താകുന്നു? ദൈവത്തിന്നു ദേഹരൂപം ഉണ്ടെന്നും ആ ദേഹരൂപത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയാൻ നിരൂപിച്ചതായി വിചാരിച്ചാൻ പാ

ടില്ല. കാരണം ദശവാക്യത്തിൽ “നിന്നുകൊടു വി
 ഗ്രഹം ഉണ്ടാകരുതു. മീതെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെങ്കിലും
 താഴെഭൂമിയിലെങ്കിലും ഭൂമിക്കകീഴെ വെള്ളത്തിലു
 മുക്കിയായൊന്നിന്റെ പ്രതിമയും അരുതു” എന്നു ഈ
 ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ
 ദൈവം ആത്മാവാണെന്നും ദേഹരൂപം ആരോപി
 പ്താൻ പാടില്ലെന്നും അവൻ നല്ലവണ്ണമറിഞ്ഞു.
 കാര്യം ശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാൻ ആദ്രിപുസ്തകം 2, 7.
 നോക്കേണം. “യഹോവായായ ദൈവം നിലത്തെ
 പൊടികൊണ്ടു മനുഷ്യനെ നിർമ്മിച്ചിട്ടു അവന്റെ
 മൃതിൽ ജീവശ്വാസം ഉതി. മനുഷ്യൻ ജീവനുള്ള
 ദേഹിയായിരുകയും ചെയ്തു.” ഈ വാക്കു നോക്കി
 യാൽ മനുഷ്യൻ ദേഹപ്രകാരം ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ളവ
 നാകയാൽ ശേഷം സൃഷ്ടികളോടു സംബന്ധിച്ചിരിക്ക
 നവെന്നു കാണുന്നു. എങ്കിലും അവന്റെ ജീവ
 നെയും പ്രത്യേക അസ്തിത്വത്തെയും നല്ലന്നതു ദൈ
 വത്തിന്റെ ആത്മശ്വാസം ആകുന്നു. ഇതു മനുഷ്യ
 ന്റെ ആത്മഭാഗമാകുന്നു. ഇതിനാലവൻ പാരത്രി
 കലോകത്തിലെ ആത്മാക്കളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്നവ
 നാകുന്നു. ദൈവം ആത്മാവാകുന്നതുപോലെ മനു
 ഷ്യൻ ആത്മാവുള്ളവനാകുന്നു എന്നതു അവനിലെ
 ദൈവസാദൃശ്യമത്രെ. ഈ ദൈവസാദൃശ്യത്തിന്റെ
 മുഖ്യലക്ഷണമോ സ്വയബോധമുള്ള മൂർത്തിത്വം ത
 ന്നേ. സ്വയബോധത്തോടു കൂടിയ മൂർത്തിത്വം: ബു
 ദ്ധി, സല്പണജീവസംയുക്തമായ ചിത്തസ്വാതന്ത്ര്യം,
 സല്പണസംബന്ധമായ പരിപൂർണ്ണതയുള്ള പ്രാ
 പ്തി, ദൈവം വിശുദ്ധസ്നേഹം ആകുന്നതുപോലെ

വിശുദ്ധി നീതി സ്നേഹാദികളിൽ പരിപൂർണ്ണനായി
 ത്തിരത്തക്ക നിയുക്തത എന്നിത്യാദികളുടെ അടി
 സ്ഥാനമാകുന്നു. മനുഷ്യൻ ദൈവസാദൃശ്യത്തിൽ
 സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനാകകൊണ്ടു അവൻ എല്ലാ പ്രകാ
 രത്തിലും തികഞ്ഞവനായി ദൈവത്തിന്റെ കൈ
 യിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും നന്മയിലെ വി
 കാസതയും വളർച്ചയും അവനിൽ നടപ്പാൻ ആവ
 ശ്യവും കഴിവും ഇല്ലാത്ത കായ്മായിരുന്നു എന്നും പറ
 വാൻ പാടില്ല. അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ
 ദിവ്യാജ്ഞയും അതിനോടു സംബന്ധിച്ച പരീക്ഷയും
 നിരർത്ഥമാകുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യൻ കേവ
 ലം തികഞ്ഞവനായിട്ടു ദൈവകൈയിൽനിന്നു പുറ
 പ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും അവൻ നല്ലവനും ദോഷരഹിത
 നുമായിരുന്നു എന്നതു നിർവ്വിവാദം. കാരണം സൃഷ്ടി
 വിവരത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ദൈവം താനുണ്ടാ
 കിയതിനെ എല്ലാം നോക്കി ഇതാ എത്രയും നല്ലതാ
 യിരുന്നു എന്നവാക്കു മനുഷ്യനെ കുറിച്ചും പറഞ്ഞിരി
 ക്കുന്നുവല്ലോ. പക്ഷെ മനുഷ്യന്റെ അന്നത്തെ അവ
 സ്ഥ ഒരു അങ്കുരത്തോടു സമമായി വിചാരിക്കാം. ഒരു
 അങ്കുരം വിടർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും തികഞ്ഞ പുഷ്പവും ഫല
 വും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇങ്ങിനെ വേ
 ദപുസ്തകത്തിലെ സൃഷ്ടിവിവരത്തിൽ ബുദ്ധിയും സ്വ
 യബോധവും അററ മൃഗങ്ങളോളം മനുഷ്യനെ താഴ്ന്നു
 കയോ ദൈവത്തിന്റെ നിലയോളം അമിതമായി ഉയ
 ര്ത്തുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ദൈവം മനുഷ്യനെ പ്രത്യേക
 വിധത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചതിനാൽ ദൈവത്തോടുള്ള കൂട്ടാ
 യ്മയാൽ സല്പണജീവസംബന്ധമായ തികവാകുന്ന

ലാക്കിൽ എത്തുവാൻ അവന്നു വരം ലഭിച്ചു. ഇങ്ങിനെ ദൈവസാദൃശ്യമെന്നതു ദേഹരൂപമല്ല. എങ്കിലും അവന്റെ ആത്മികസ്വഭാവം അവന്റെ ശരീരാകൃതിയിൽ ഒരു വിധം പ്രത്യക്ഷമായുരുണതുപോലെ ദൈവം ആദ്യം സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യന്റെ ശരീരം അവനിൽ വസിക്കുന്ന ആത്മാവിന്റെ തക്കകരണം മാത്രമല്ല അവനിൽ വസിക്കുന്ന ആത്മിക ദൈവസാദൃശ്യത്തിന്റെ വെളിപ്പാടുമായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ പാപത്തിൽ വീണശേഷവും കൂടെ മാനുഷശരീരത്തെ മൃഗശരീരങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്ന കാരോ പ്രത്യേകതകൾ ഇനിയും ഉണ്ടു. ദൃഷ്ടാന്തം: മനുഷ്യൻ മാത്രമേ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നനോട്ടത്തോടെ നിവിൻ നടക്കുന്നുള്ളു. മാനുഷ സൃഷ്ടിയാൽ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിഅഗ്രം പ്രാപിച്ചു. മാനുഷസൃഷ്ടിയാൽ ദിവ്യസൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിയുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചു എന്നതു ഈ സൃഷ്ടി വിവരത്തിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നു. നൂതനകാലത്തു ചില പ്രകൃതി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എത്രവീരോധം പറഞ്ഞാലും മനുഷ്യൻ ഭൗമിക സൃഷ്ടികളുടെ കീഴീടമാകുന്നു എന്നതു അനുഭവസിദ്ധമായ കാര്യമാണല്ലോ. മനുഷ്യൻ തന്നെത്താൻ സൃഷ്ടിയുടെ തലവനായി വിചാരിക്കയും മൃഗങ്ങൾ അവനെ അറുണ്ണം കൈക്കൊള്ളയും ചെയ്യുന്നു എന്നതു നിഷേധിച്ചു കൂടാത്ത സംഗതിയാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവഹിതപ്രകാരം മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ സൃഷ്ടിയായിട്ടു തന്റെ കീഴുള്ള സൃഷ്ടികളെ അടക്കി ഭരിക്കുന്നതു കൂടാതെ ദൈവത്തോടു സംബന്ധമുള്ളവനായി സ്രഷ്ടാവിനെ അറികയും

മഹത്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. പിന്നെ മനുഷ്യവംശം ദൈവം നിശ്ചയിച്ച നിലയിൽനിന്നു എത്ര പ്രാവശ്യം തെറ്റിപ്പോകയും അതുനിമിത്തം ദൈവം അവരെ എത്ര കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്തിട്ടും മനുഷ്യൻ ഈ സൃഷ്ടിവിവരണത്തിൽ വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ലാക്കിൽ അടുത്തുവരുന്നു എന്നതിന്നു ലോകചരിത്രം തന്നെ സാക്ഷ്യമാകുന്നു. “നിങ്ങൾ വധിച്ചു പെരുകി ഭൂമിയിൽ നിറഞ്ഞു അതിനെ അടക്കുവിൻ” എന്നു ദൈവം അന്നു കല്പിച്ച അനുഗ്രഹവാക്യം മാനുഷചരിത്ര വികാസതയുടെ മുന്നറിയിപ്പും വാഗ്ദത്തവും തന്നേയാകുന്നു. നാം മാനുഷചരിത്രം നോക്കിയാൽ ഈ വാഗ്ദത്തം നിവൃത്തിയാക്കുന്നതു കാണുന്നു.

എന്നാൽ ആദ്യപുസ്തകം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ മാത്രമല്ല പഴയനിയമത്തിൽ പലസ്ഥലങ്ങളിൽ ലോകസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശം ഉദ്ദേശിച്ചു കാണുന്നു. സങ്കീർത്തനം 104. യോബ് 38. എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തോത്രഗീതങ്ങൾ കാണാം. ദൈവം ലോകത്തേയും അതിലുള്ളവരേയും ആകാശത്തേയും അവയുടെ സൈന്യത്തേയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു സങ്കീർത്തനങ്ങളിൽ ചിലസ്ഥലത്തു വായിക്കുന്നു 36, 6; 95, 4. 5; 115, 3; അപ്പൊസ്തലന്മാർ തന്നെ ദൈവം യാതൊരു സഹായവും തടസ്സവും കൂടാതെ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പ്രവാചകലിഖിതങ്ങളിലും കാണാം യശായ 40, 28; 45, 12. 18. സഭ്യങ്ങളിലും യോബിന്റെ പുസ്തകത്തിലും സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിയിൽ ദൈവ

ജ്ഞാനം പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്നെന്നും അതു ഇപ്പോഴും ലോകത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു എന്നും പറയുന്നു സുഭാഷിതം 8, 22-32; യോബ് 28, 3.

പഴയനിയമത്തിലെ ഈ വിവരങ്ങളെ പുതു നിയമത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചതായും കാണുന്നു. എന്നാൽ പുതുനിയമത്തിൽ ഈ കാര്യം സംബന്ധിച്ചുകാണുന്ന മുഖ്യമായ സംഗതി വചനസ്വരൂപൻ മുഖാന്തരം ലോകം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നതു തന്നെ യോഹ. 1, 1. 3. 10; കൊലോസ്യർ 1, 16; എബ്രായർ 1, 1. 2. വചനസ്വരൂപൻ എന്നു പറയുന്നതു പുത്രനായ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിയിൽ ക്രിസ്തുവിന്നും പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുൻ സൃഷ്ടിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്നെ. അവൻ വീണ്ടെടുപ്പിലും മദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്നെയല്ലോ. ഇതിനാൽ സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിക്കും വീണ്ടെടുപ്പിന്നും തമ്മിൽ ഉററ സംബന്ധമുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. സ്ലേഹത്തിന്റെ പുത്രനിൽ ലോകത്തെയും അതിലെ ഉൽകൃഷ്ട സൃഷ്ടിയായ മനുഷ്യനെയും ദൈവം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അവന്നു സൃഷ്ടിയുടെ ഭരദ്വജാതൻ എന്ന പേരും ഉണ്ടു.

III. താരതമ്യവും ആക്ഷേപവും.

1. രണ്ടു മാതൃങ്ങളിലും ഉള്ള ലോകോത്ഭവ വിവരങ്ങളുടെ സാമാന്യസ്വഭാവം.

ഹിന്ദുക്രിസ്തീയ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾക്കു തുല്യത വളരെ ഇല്ലെന്നും വൈചരീത്വം അത്യന്തം സ്പഷ്ട

മായ്ക്കുന്നു എന്നും നാം കണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ
 ജഗദഗോ X. 129ൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിവരത്തിനും
 ക്രിസ്തീയ വിവരത്തിനും ലഘുവായ ചിലതുല്യതകൾ
 ഉണ്ട്. അവിടെ പറയുന്നതു: “ഒന്നാമതു അന്ധ
 കാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വം മുഴുവൻ ജലമായി
 രുന്നു. മീതെ ആദ്യശക്തിയും താഴെ പ്രകൃതിയുമാ
 യിരുന്നു. ആത്മാവു അതിനീതെ ആവസിച്ചു.”
 അതല്ലാതെ ശതപതബ്രാഹ്മണം VII. 5, 2. ൽ മനു
 ഷ്യൻ പ്രജാപതിയുടെ ആത്മാവിൽനിന്നുണ്ടായെ
 ന്നും II. 5, 1ൽ മനുഷ്യൻ പ്രജാപതിക്കു ഏറവും
 അടുത്ത സൃഷ്ടിയാണെന്നും തൈത്തരീയ ബ്രാഹ്മണ
 ത്തിൽ II. 3, 8. 13ൽ പ്രജാപതി പ്രത്യേക ആലോ
 ചനയോടെ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും പ്രജാപതി
 സകലത്തേയും വാക്കുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി എന്നും പറ
 ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതികൾ ഒഴികെയുള്ളതെ
 ല്ലാം ക്രിസ്തീയമാതൃത്തിലെ വിവരത്തോടു അശേഷം
 ഒക്കാത്തതാകുന്നു.

a. ലോകോല്പത്തിയെപ്പറ്റി ശരിയായ ധാരണ
 ഹിന്ദുക്കൾക്കില്ലെന്നു ഹിന്ദുമാതൃത്തിൽനിന്നു തന്നെ
 തെളിയുന്നു. ജഗദഗോ X. 129ന്റെ ഒടുവിൽ സൃഷ്ട
 മായി പറയുന്നതിവണ്ണം: “ആദിയിൽ വിശ്വം എ
 വിടെയായിരുന്നു? അത്യുന്നതങ്ങളിൽ വസിക്കുന്ന സ
 മ്വജ്ഞൻ അറിയുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ അവനും
 അറിയുന്നില്ലെന്നു വരുമോ.” എന്നിങ്ങിനെ ലോ
 കോത്ഭവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിയായ്മയെ കുറിച്ചു
 സങ്കടം പറയുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ജ്ഞികൾക്കു
 പോലും ലോകോത്ഭവ രഹസ്യം അഗ്രാഹ്യമായിരി

കുന്നു എന്നും അവർ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഉപഹം മാത്രമാണെന്നും അനുമാനിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

b. ഇങ്ങിനെ അറിയായ്കയിൽനിന്നും ഉപഹത്തിൽനിന്നും ജ്ഞികൾ സങ്കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങൾ അന്യോന്യം ക്ഷോഭവയായിരിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല ഒരേവിവരത്തിൽ പൂർ്വ്വപരവിരുദ്ധങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു സ്രഷ്ടാവു എല്ലാ വിവരത്തിലും ഒരാളല്ല. രണ്ടാമതു ആ വിവരങ്ങളിലെ കായ്വും ക്രമവും ഒരുപോലെല്ല. മൂന്നാമതു സ്രഷ്ടാവുതന്നെ സൃഷ്ടിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. നാലാമതു സ്രഷ്ടാവിനെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

c. ഹിന്ദുമാതൃത്തിലെ വിവരങ്ങളിലൊന്നും ദൈവം ഇല്ലായ്കയിൽനിന്നു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. സൃഷ്ടി എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം തന്നെ ഒഴുകിവന്നതു എന്നാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കേവലസൃഷ്ടി എന്നധാരണ (Absolute creation) ഹിന്ദുമാതൃത്തിൽ ഇല്ല. ഇല്ലായ്കയിൽനിന്നു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാരം ലോകോത്ഭവത്തിനായി ദൈവത്തിൽനിന്നു അന്യമായവല്ലകാരണവും (മൂലപ്രകൃതി) സഹായവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു മാത്രമാകുന്നു.

d. ഇല്ലായ്കയിൽനിന്നു ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നധാരണ ഹിന്ദുക്കൾക്കില്ലാത്തതിന്റെ കാരണം ലോകത്തിന്റെ സമവായ കാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപദേശമാകുന്നു. ലോകത്തിന്നു ഒരു സമവായകാരണം ഉണ്ടെന്നും (Material cause) അതു ദൈ

വത്തെപ്പോലെ നിത്യമാണെന്നും ഹിന്ദുക്കൾ വാദിക്കുന്നു (പരമാണുക്കൾ, മൂലപ്രകൃതിമൂതലായവ). ലോകത്തിൽ നാം കാണുന്ന സ്കൂലവസ്തുക്കൾക്കു എല്ലാം സമവായ കാരണം ഏറെക്കുറെ ഉള്ളതുപോലെ ലോകത്തിനും ഉണ്ടു എന്ന് അവർ വിചാരിച്ചു. അതുകൊണ്ടു ലോകോത്ഭവത്തിന്നു കർത്തൃകാരണത്തെക്കാൾ സമവായ കാരണം അധികം മൂല്യമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഹിന്ദുമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെളിഞ്ഞു വരും. അതല്ലാതെ ചില തത്വജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രകാരം ലോകം അനാദിയാകുന്നു. അതല്ലാതെ ലോകത്തിലെ ജീവജാലങ്ങളിൽ അധികവും ഉല്പാദിക്കേണ്ടതിന്നു സ്രീശക്തിവേണമല്ലോ. അതുപോലെ ലോകോത്ഭവത്തിനും കാര്യം അഥവാ സ്രീശക്തിയാധാരമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഹിന്ദുമാർഗ്ഗത്തിൽ കാണാം.

ക്രിസ്തീയമാർഗ്ഗത്തിലെ ലോകോത്ഭവ വിവരത്തിന്റെ സാമാന്യ സ്വഭാവം എന്തു?

ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകത്തിൽ സൃഷ്ടി അഥവാ സൃഷ്ടിക്കു എന്ന പദം പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം പ്രകൃതിയിലോ ചരിത്രത്തിലോ വല്ലതും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ സൃഷ്ടി എന്നപദം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു. ഒരു ജാതി പുതുതായി ഉണ്ടാകുമ്പോഴും സമ്പ്രദർശനത്തിലോ മറ്റോ ഒരു പുതിയ കരണസംസൃഷ്ടം (Organism) ഉണ്ടാകുമ്പോഴും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു പുതിയ വ്യക്തി (Individuality) ഉണ്ടാകുമ്പോഴും ആത്മിക കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സൃഷ്ടി എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു.

യശായ 27, 11; 43, 1; 45, 7; 48, 7; 54, 16; പുറപ്പാടു 34, 10; സങ്കീ. 51, 12; യശായ 45, 8. എന്നാൽ ലോകസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് ആകുന്നു ആ പദം മുഖ്യമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ദൈവം ലോകത്തെ ഇല്ലാത്തതിൽനിന്നുണ്ടാക്കി എന്നതു അക്ഷരപ്രതി തിരുവെഴുത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല എങ്കിലും അതേ സാരം ഉണ്ടു എഫെ. 3, 9; കൊലോ. 1, 16; എബ്ര. 11, 3. “ദൃശ്യത്തിൽ നിന്നല്ല ഈ കാണുന്നവ ഉണ്ടാവാൻ നായി ദൈവത്തിൻ ചൊല്ലാൽ ഉലകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു കിടക്കുന്നു എന്നു വിശ്വാസത്താൽ നാമറിയുന്നു.” ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയെക്കുറിപ്പാൻ തകുവണ്ണം ദൈവവചനത്തിൽ “ഉണ്ടാക്കുക” (സങ്കീ. 33, 6; 86, 9; 95, 5.) “സ്ഥാപിക്കുക” (യോബ് 38, 4. സങ്കീ. 89, 12. യശായ 48, 13; 51, 13. 16.) “നിർമ്മിക്കുക, മനയുക” (സങ്കീ. 139, 13. 15.) എന്നീ പദങ്ങളും കൂടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. “സൃഷ്ടിക്കുക” എന്ന പദത്തിന്റെ എബ്രായ പര്യായപദത്തിന്നു വെട്ടുക എന്നാണ് ധാതുപദം. എങ്കിലും മുമ്പെ ഇല്ലാത്തതിനെ നിർമ്മിക്കുക, യാതൊന്നും ഇല്ലാതെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നപ്രയോഗാത്മം മുഖ്യമാകുന്നു. അതു കൊണ്ടു മുമ്പെയുള്ള വല്ല വസ്തുവിന്റെ സഹായത്താൽ വല്ലതും നിർമ്മിക്കുക എന്നോ രൂപിക്കുക എന്നോ അല്ല ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ദൈവം വിശ്വകർമ്മാവിനെപ്പോലെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വല്ല സ്തുല വസ്തുവിനെ സാഹിത്യമാക്കി ഈ ലോകത്തെ ക്രമത്തോടും ഭംഗിയോടും കൂടെ നിർമ്മിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കരുതു. അവന്റെ വചനത്താൽ ആകാശവും

ഭൂമിയും അഥവാ രൂപവും ഭംഗിയുമില്ലാത്ത സ്ഥൂല
 വസ്തുവും അതിൽപ്പിന്നെ രൂപവും ഭംഗിയുമുള്ള കാ
 രോ സൃഷ്ടിയും ഉണ്ടായ്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്രിസ്തീയ
 സൃഷ്ടിവിവരം ലോകം സ്വതവേ ഉളവായി എന്ന
 സ്ഥൂലവസ്തുവാദത്തിനും (Materialism) ലോകം ബ്ര
 ഹ്മാണ്ടത്തിൽ നിന്നോ വല്ല ശൂന്യവസ്തുവിൽ നി
 ന്നോ ക്രമേണ വികസിച്ചുവന്നു എന്ന വിക്ഷേപവാ
 ദത്തിനും (Evolution) ലോകം ദൈവത്തിന്റെ സ്വാ
 തന്ത്ര്യമുള്ള ഇഷ്ടത്തിൽനിന്നല്ല ദൈവതത്വത്തിൽ
 നിന്നു അന്തർഗ്ഗതമായ കാമം ഹേതുവായി സൃജിച്ചു
 വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രവാഹവാദത്തിനും (Ema
 nation) തീരേ വിപരീതമായ്കുന്നു. ലോകോത്ഭവത്തി
 നു യാതൊരു സമവായ കാരണം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.
 ലോകോല്പത്തിയുടെ ഏകകാരണം ദൈവത്തിന്റെ
 സ്വാതന്ത്ര്യസംയുക്തമായ സ്നേഹേഷ്ടം തന്നേയാ
 കുന്നു. അതല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ ഉള്ളിലോ പുറ
 മെയോ ഉള്ളു വല്ല നിബ്ബന്ധത്താലല്ല സ്വന്തസ്വാത
 ന്ത്ര്യത്തോടു കൂടിയ ഇഷ്ടത്താലും സർവ്വശക്തിയാലും
 ലോകം ഉളവായിരിക്കുന്നു. ലോകസൃഷ്ടിതന്നെ ദൈവ
 ത്തിന്റെ സർവ്വശക്തിയുടെ ഒന്നാം സാക്ഷ്യമാകുന്നു.
 ദൈവമോ പുറജാതികളുടെ ലോകോല്പത്തി വിവരണ
 കളിലെന്നപോലെ ഈ സൃഷ്ടിയിൽ ലയിച്ചുപോക
 യോ ലോകത്തോടു കൂടെ വികസിച്ചുവരികയോ ചെയ
 യുന്നില്ല. അന്തർഗ്ഗതമായ കാമത്താൽ ദൈവം ലോ
 കത്തെ തന്നിൽനിന്നു വിസർജ്ജിച്ചു വിടുന്നതുമാകുന്നു.

ഈ സംബന്ധത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളെ വിചാരിച്ചാൽ
 രണ്ടു മുഖ്യചോദ്യങ്ങൾ ഉളവാകും. സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തി

കാലികമോ അനാദിയോ? ഈ ലോകം അധമമോ ഉത്തമമോ?

സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തി കാലികമോ അനാദിയോ? ഹിന്ദു മതാഭിപ്രായം വിചാരിച്ചാൽ ലോകം അനാദിയാകുന്നു എന്നു പറയേണം. കല്പാന്തരങ്ങളിൽ ലോകത്തിന്നു നാശം വരുന്നെങ്കിലും പുതിയ യുഗാരംഭത്തിൽ ലോകം വീണ്ടും വീണ്ടും വിസജ്ജിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു ലോകം അനാദിയാകുന്നു. ന്യായവൈശേഷികങ്ങളിലെ പരമാണുക്കളേയും സാംഖ്യയിലെ പ്രകൃതിയേയും വിചാരിച്ചാൽ ലോകത്തിന്നു കാരണമാക്കിയിട്ടുള്ള പ്രാരംഭവസ്തു അനാദിയാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടം. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയ ഉപദേശം അങ്ങിനെയല്ല. ദൈവമല്ലാതെ അനാദിയായിട്ടു ഒന്നും തന്നെയില്ല. ദൈവത്തിന്റെ നിത്യലോചനക്കും അനുഷ്ഠാനത്തിന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു യുഗം കഴിഞ്ഞു പോയിരിക്കുന്നു എന്നു കൂടെ വിചാരിക്കേണ്ടതല്ല. ലോകത്തിന്നു ആരംഭവും അവസാനവും ഉണ്ടെന്നു ക്രിസ്തീയതിരുവെഴുത്തുകളിൽ എത്രയും സ്പഷ്ടമായ് പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടു ലോകം അനാദിയല്ല കാലികമെന്നു നിശ്ചയം.

ഈ ലോകം അധമമോ ഉത്തമമോ? ഹിന്ദുക്കൾ നിബ്ബോധലയം അഥവാ നിർ്യാണം എന്നിവറെ ശ്രേഷ്ഠപുരുഷാത്മമായി വിചാരിക്കുകയും ലോകജീവനം സകല അരിഷ്ടതകളും കാരണമെന്നു വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഈ ലോകത്തെ ഒരു വിധം അധമമായി കരുതുന്നു. അറുണ്ണം തന്നെ ചില യൂറോപ്യവിദ്വാന്മാരും കരുതിയിരിക്കുന്നു (Bayle, Hartmann, Schopenhauer) ഈ അഭിപ്രായത്തിന്നു ക്രി

സ്കൂല ലോകോത്ഭവവിവരം തീരെ വിരോധമാകുന്നു. ലോകം പാപവും ദോഷവും ഇല്ലാത്തതായി ദൈവാസ്യം സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. “എല്ലാം നല്ലതെന്നു ദൈവംകണ്ടു.” ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഇഷ്ടം സ്നേഹസംയുക്തമാകയാൽ ലോകത്തെ അരിഷ്ടതയുടെ വാസസ്ഥാനമായി സൃഷ്ടിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. അവന്റെ ഇഷ്ടം സല്പണപുണ്ണതയാകയാൽ ഈ ലോകത്തേയും നല്ലതായി തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അരിഷ്ടത ഇന്നുകാണുന്നതു മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലം എന്നു തിരുവെഴുത്തുകൾ സ്പഷ്ടമായി പറയുന്നു. ദൈവം തന്റെ സർവ്വജ്ഞാനത്താലും സർവ്വശക്തിയാലും സൃഷ്ടിച്ച ലോകം അധമമായിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

2. ലോകസൃഷ്ടിയുടെ ലാക്ക് എന്താകുന്നു?

a. ഹിന്ദു ശാസ്ത്രമെന്ന സമുദ്രത്തിൽ ലോകോല്പത്തിവിവരങ്ങൾ എന്ന കപ്പലുകൾ ലാക്കില്ലാതെ ഗതാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഹിന്ദുമാറ്റത്തിലെ ലോകോല്പത്തി വിവരങ്ങൾ ഉത്ഭവിച്ചുവന്നതെങ്ങിനെ എന്നു നാം പരിശോധിച്ചാൽ ഏറക്കുറെ അവയുടെ ലാക്കില്ലായ്മ പ്രത്യക്ഷമായ്തരും. ആയുർ പ്രാകൃതശക്തികളെ ആരാധിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ക്രമേണ ഈ ലോകത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെങ്ങിനെയായിരുന്നു എന്ന ചോദ്യം സഹജമായി അവരിൽ ഉണ്ടായ്തന്നു. വെളിപ്പാടില്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടു പ്രകൃതിയെന്നോക്കി ഓരോന്നു ഉഘരിച്ചു ലോകോത്ഭവമെങ്ങിനെയായിരുന്നു എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഓരോ ഉത്തരങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാൻ പരിശ്രമിച്ചു. അവരുടെ പ്രസ്താവ

ങ്ങളിൽ തന്നെ യാതൊരുലാഭം കാണുന്നില്ല. ത്രി
 ഗുണങ്ങളിലൊന്നു അധികരിച്ചു ലോകം ഉണ്ടാകുന്ന
 തും ബ്രഹ്മമംമായാബാധിതനായി വരുന്നതും അദ്ദേഹ
 ത്താൽ അണുക്കൾ യോജിക്കുന്നതും ഏതൊരു കായ്
 സാധ്യത്തിനായിട്ടാകുന്നു എന്നു പറയുന്നില്ല. ഓരോ
 ഗോത്രക്കാർ ഓരോ ദേവന്മാരെ ആരാധിക്കയും താ
 ന്നാങ്ങൾ സ്നേഹിക്കുന്ന ദേവന്മാരെ അതതു കവിത
 കാർ അത്യന്തം പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു.
 ലോകോല്പത്തി ഏറ്റവും മുഖ്യമായ ദൈവപ്രവൃ
 ത്തിയാകയാൽ എന്റെ എന്റെ ദൈവമാകുന്നു സ്ര
 ഷ്ടാവു എന്നുവെച്ചു അവരവരുടെ സ്വന്തദൈവ
 ത്തെ പുകഴ്ത്തുന്നതായിരിക്കും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ
 ലാഷ്. എന്നാൽ സ്രഷ്ടാക്കന്മാരുടെ ലാക്കെന്തായി
 രുന്നു എന്നു ഹിന്ദുമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നില്ല.
 ഏകനായിരിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവത്തിന്നു തൃപ്തിയു
 ണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും കാമത്താൽ പരാജിതനായ്ക്കുന്ന
 തിനാൽ സ്രഷ്ടാവു ലോകത്തെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവന്നു
 എന്നും പറയുന്നതു വിചാരിച്ചാൽ സ്രഷ്ടാവിന്റെ
 തൃപ്തിയും സ്രഷ്ടാവിന്നുണ്ടായ കുറവുകളുടെ നിവാര
 ണവുംമാകുന്നു സൃഷ്ടിയുടെ ലാഷ് എന്നു വരും. കല്പാ
 ന്തരങ്ങളുടെ ഉപദേശം വിചാരിച്ചാൽ ഉത്തമമായ
 ലാഷ് യാതൊന്നുമില്ല. നാലു യുഗങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന
 ലോകപരിണാമം നന്മയിലേക്കുള്ള വികാസതയല്ല.
 നേരെ മരിച്ചു കൃത്യഗത്തേക്കാൾ ത്രേതായുഗത്തി
 ലും ദ്വാപരയുഗത്തേക്കാൾ കലിയുഗത്തിലും ദോ
 ഷം വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു എന്നാണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ അഭി
 പ്രായം.

b. ക്രിസ്തീയ സൃഷ്ടിവിവരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായു
രുന്നലാക് എന്നാകുന്നു?

ദൈവം ലോകത്തെ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഇ
ഷ്ടത്താൽ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു നാം മീതെ പറഞ്ഞുവ
ല്ലോ. ആ ഇഷ്ടം സ്നേഹസംയുക്തമാകുന്നു എന്നും
പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം കാര
ണവും ഉദ്ദേശവുമില്ലാത്ത സ്വേച്ഛയല്ല. അങ്ങിനെ
യാണെങ്കിൽ ദൈവത്തിൽ വല്ലസ്തുനതയും ആരോ
പിക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. അവന്റെ ഇഷ്ടം അകാ
രണ സ്വേച്ഛയല്ല. അദ്വണ്ണം തന്നെ ആ ഇഷ്ടം
സ്നേഹസംയുക്തമാകയാൽ സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ
ലീലാ വിലാസവും അല്ല. സല്പണ സംയുക്തമായ
ഉദ്ദേശസഹിതം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈ
വം സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഇഷ്ടത്താൽ ലോകത്തെ സൃഷ്ടി
ച്ചു എന്നുവന്നാൽ ദൈവത്തിനു തന്നെസംബന്ധി
ച്ച ഒരു ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരും. അതോ
ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വം തന്നെ സങ്കീ. 8, 2. 19, 2;
104, 10; അപ്പോസ്തല പ്ര. 14, 17; റോമർ 1, 20;
11, 36; വെളി 4, 11. ദൈവത്തിനു സൃഷ്ടിയെ കൂടാതെ
മഹത്വമില്ലെന്നല്ല. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു. സ്നേ
ഹം നിശ്ശൈത്യമായി കിടക്കുന്നതല്ല, വ്യാപരിക്കുന്ന
തത്രെ. അതുകൊണ്ടു ദൈവമഹത്വം സ്നേഹത്താൽ
സൃഷ്ടിമുഖേന വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നു പറയാം.

ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹമുള്ള ഇഷ്ടത്താൽ ലോ
കത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കയാൽ സ്നേഹത്തിന്റെ വിഷ
യത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു ഉദ്ദേശം ഉണ്ടായിരുന്നു.
(പക്ഷെസ്നേഹത്താൽ ദൈവം മനുഷ്യനെപോലെ

നിബ്ബന്ധിതനാകയും സൃഷ്ടിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നല്ല. ആസ്സേഹസംയുക്തമായ ഇഷ്ടം സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതുമാണല്ലോ). സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവസ്സേഹത്തിന്നു മുഖ്യവിഷയമായി ഭവിക്കുന്നതു മനുഷ്യനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയുടെ രണ്ടാം ലാഭം സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗ്യം, പ്രത്യേകം മനുഷ്യന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ. ആദ്രിപുസ്തകം 31. സങ്കീർത്തനം 8, 5; 66, 19; 16, 10; മത്തായി 5, 45. അപ്പോ: പ്ര. 14, 7.

സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗ്യം എന്ന ഉദ്ദേശം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതിന്നു സൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യന്റെ നിലയെന്തു എന്നു പ്രത്യേകം നോക്കേണം. സ്ഥൂലവസ്തുവിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടു ദേഹവും അതിൽനിന്നല്ലാത്ത ആത്മാവും മനുഷ്യനുണ്ടു. പ്രാകൃതം ആത്മികം എന്നീരണ്ടു സ്വഭാവം സൃഷ്ടിയെ വിചാരിച്ചാൽ മനുഷ്യനു ആവശ്യമാകുന്നു. മനുഷ്യനൊഴികെ ലോകത്തിലുള്ളതെല്ലാം സ്ഥൂലവും പ്രാകൃതവുമാകകൊണ്ടു കേവലാത്മാവായ ദൈവത്തോടു അവയെക്കുറിച്ചു സംസർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൂടാ. സൃഷ്ടിക്കും ദൈവത്തിന്നും തമ്മിൽ സംസർഗ്ഗം വേണമെങ്കിൽ സൃഷ്ടിയിലും ആത്മസ്വഭാവം വേണം. അതുകൊണ്ടു സ്ഥൂലസൃഷ്ടിയെയും കേവലാത്മാവിനെയും തമ്മിൽ സംസർഗ്ഗമുള്ളതാക്കിത്തീർപ്പാൻ രണ്ടു സ്വഭാവമുള്ള ഒരു സൃഷ്ടിവേണം. ഈ രണ്ടു സ്വഭാവം ദൈവം മനുഷ്യനിൽ ചേർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്മസ്വഭാവം മനുഷ്യനുണ്ടുതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പാകെ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായും സ്ഥൂ

ലവസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവമുള്ളതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതിനിധിയായും നില്ക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാകയാൽ സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗ്യനിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു മനുഷ്യൻ ഉത്തരവാദിയാകുന്നു. ദൈവമുമ്പാകെ അവൻ സൃഷ്ടിയുടെ പ്രതിനിധിയാകുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ദൈവം മനുഷ്യനും മനുഷ്യൻ മുഖേന സൃഷ്ടിക്കും എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ സ്നേഹമുള്ള ദൈവം മനുഷ്യനു തന്നെത്താൻ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനാൽ സൃഷ്ടിയോടു സംസർഗ്ഗത്തിലിരിക്കുന്നു. അതു തന്നെയാകുന്നു സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗ്യം. ലോകം ക്രിസ്തു മുഖാന്തരവും (യോഹ. 1, 1. 2) പുത്രനായും (കൊലോ. 1, 16) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു അതു സ്സൃഷ്ടം. കാരണം പുത്രന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയാലാകുന്നു സൃഷ്ടിക്കു ദിവ്യജീവനും ദൈവസംസർഗ്ഗവും ഉണ്ടായത്.

സ്രഷ്ടാവിന്റെ മഹത്വം സൃഷ്ടിയുടെ ഭാഗ്യം എന്നീ രണ്ടു ഉദ്ദേശങ്ങളും പുത്രനിൽ (ക്രിസ്തുവിൽ) ഒന്നാശ്ഠിന്നിരിക്കുന്നു. ദൈവമഹത്വം പ്രത്യക്ഷമാകയും മനുഷ്യൻ ദിവ്യഭാഗ്യമനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നതു ദൈവരാജ്യത്തിലാകുന്നു. ക്രിസ്തുവത്രെ ഈ ദൈവരാജ്യത്തെ ലോകത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചു തികെക്കുന്നതു. ദൈവരാജ്യത്തിൽനിന്നു മനുഷ്യനു വീണ്ടെടുപ്പും നിത്യരക്ഷയും സാദ്ധ്യമായ്കുന്നു. അതിനാൽ തന്നെ ദൈവം മഹത്വപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയുടെ ലാഭം ദൈവരാജ്യം എന്ന പുരുഷാര്യം തന്നെ. അതു മനുഷ്യനും സൃഷ്ടിക്കും ഉത്തമഭാഗ്യമാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനായ ഇതരസൃഷ്ടികൾ മനുഷ്യനു പ്രയോജനകരങ്ങളായിരേണം. അതെങ്ങിനെയാണെന്നാൽ: ഈ വിശാലമായ പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യൻ പരിശോധിച്ചു അതിലടങ്ങിയ ദിവ്യ മഹത്വത്തേയും ജ്ഞാനത്തേയും കണ്ടു സ്രഷ്ടാവിനെ ആരാധിപ്പാൻ സംഗതിവരേണം. അതല്ലാതെ ഈ ലോകത്തേയും അതിലെ സംഭവങ്ങളെയും മനുഷ്യൻ അറിഞ്ഞും ആരാഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നോടും മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിപ്രാപ്തികൾ വർദ്ധിച്ചും വികസിച്ചും വരും. ലോകത്തെ അനുഭവിക്കുകയും ലോകത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ മാനുഷദേഹത്തിനാരോഗ്യവികാസതകൾ ഉണ്ടാകേണം. സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞാൽ ദൈവം മനുഷ്യനു നല്കിയിരിക്കുന്ന ദേഹസംബന്ധമായും ആത്മസംബന്ധമായുമുള്ള എല്ലാവരങ്ങളും ഉപയോഗിക്കേണ്ടതിനും വർദ്ധിക്കേണ്ടതിനും മനുഷ്യനു നിശ്ചയിച്ചുലാഭിക്കലേ തേണ്ടതിനും ആയി ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു മനുഷ്യനു ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാകുന്നു ലോകം മനുഷ്യനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു. എന്നാൽ മനുഷ്യനു സൃഷ്ടിയ്യാൽ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടിയുടെ വികാസത്തെക്കു മാനുഷപ്രവൃത്തിയും ഭരണവും പ്രയോജനകരങ്ങളായിരിക്കും.

3. ദൈവത്തിനു ലോകത്തോടുള്ള സംബന്ധം.

a. പ്രാചീനായ്മതത്തിൽ ദേവന്മാർക്കു ലോകത്തോടു സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന വിശ്വാസം

കാണുന്നുണ്ടു്. പ്രാകൃതശക്തികളെ ഭരിച്ചു പ്രവൃത്തി
 പ്പിക്കുകയും ഭക്തന്മാർക്കു് വേണ്ടുന്ന നന്മകളെയഥേഷ്ടം
 എത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ദേവന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിയാ
 യിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണങ്ങളിലോ ലോകഭരണത്തേ
 ദേവന്മാർക്കാരോപിച്ചു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും സൃഷ്ടി
 കൾ പ്രജാപതിയെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നും
 മറ്റും പറഞ്ഞിരിക്കുകൊണ്ടു് ദേവന്മാർക്കു് ലോക
 ത്തോടുണ്ടായ സംബന്ധം നിജാധീനമായിരുന്നു എ
 ന്നു പറയാൻ പ്രയാസം. തത്പരജ്ഞാനസിദ്ധാന്തങ്ങ
 ലിലോ അവസ്ഥ കേവലം വേറെ. പരമാണുവാദം
 സ്ഥൂലവസ്തുവാദം എന്നീ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകാരം
 ദൈവത്തിന്നു കർമ്മത്തിന്മേലും പ്രകൃതിയുടെ മേലും
 യാതൊരുനിജാധീനതയും ഇല്ലെന്നു കാണുന്നു. പ്ര
 വാഹവാദം (ദേവംശവാദം Theory of Emanation)
 വേദാന്തം എന്നീ അഭിപ്രായങ്ങളെ വിചാരിച്ചാൽ
 ദൈവം (പരമാത്മാവു) ലോകത്തിൽ തന്നെ അന്തർ
 വിച്ഛിരിക്കുകൊണ്ടു് പ്രകൃതിയിൽ ലയിച്ചുപോയിരിക്ക
 ന്നു എന്നു പറയാം. എന്നാൽ പരമാത്മാവിന്റെ
 ചതുർത്ഥിയവസ്ഥനോക്കിയാൽ നിർഗ്ഗണനാകുകൊണ്ടു്
 ലോകാതീത തത്വത്തിൽ പ്രകൃതിയോടു യാതൊരുവി
 ധേനയും സംബന്ധിക്കാതെയിരിക്കുന്നു. പരമാ
 ത്മാവു സ്രഷ്ടാവല്ലായ്കൊണ്ടു് സൃഷ്ടിയിൽ ഒന്നും
 തന്നെ ചെയ്യാറില്ല. അല്ലമായാവാദപ്രകാരം സൃ
 ഷ്ടി ഇല്ലായ്മയാകയാൽ അതിനോടു പരമാത്മാവു
 സംബന്ധിക്കുന്നതുമില്ല. ഇതെല്ലാം വിചാരിച്ചാൽ
 പൂർവ്വഹിന്ദുമതപ്രകാരം ദൈവത്തിന്നു ലോകത്തോ
 ടുള്ള സംബന്ധം എന്തു എന്നു വിദ്വാന്മാർക്കു് സ്ഥാ

വില്ലാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ചെറുരാണിക മതത്തിലോ ത്രിമൂർത്തികൾ സൃഷ്ടിയിൽ സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരങ്ങളുടെ കർത്താക്കന്മാരായി നിത്യം പ്രവൃത്തിക്കുകയും ധർമ്മസംസ്ഥാപനത്തിനായി വിഷ്ണു നിത്യമവതരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു പറയുന്നു. എന്നിട്ടും അവർക്കുപോലും ലോകത്തിലെ കർമ്മത്തിന്മേൽ യാതൊരു കർത്തവ്യവുമില്ല. കർമ്മാനുസരണം ലോകം തന്റെ ഗതിയിൽ പരിണമിച്ചും വിക്ഷേപിച്ചും വരികമാത്രം ചെയ്യുന്നു. ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ദൈവനിരൂപണം എന്ന വിഷയത്തിൽ ധാരാളം പറയാൻ ഇടവരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവിടെ അധികം പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല.

b. ത്രിസ്തീയ മാതൃത്തിലെ ലോകോല്പത്തിവിവരത്തിൽ ദൈവത്തിനും ലോകത്തിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം യോഗ്യമായ വിധത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു.

ത്രിസ്തീയമാതൃത്തിലെ ലോകോത്ഭവവിവരത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വവും മൂർത്തിത്വവും സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിലെ സൃഷ്ടികർത്താക്കന്മാർ പലരാണെന്നു മുമ്പെകണ്ടുവല്ലോ. ത്രിസ്തൃമാതൃത്തിലോ ലോകസ്രഷ്ടാവാു ഏക ദൈവമാകുന്നു. എന്നാൽ അവനിൽ മൂർത്തിത്വവിശേഷതയുമുണ്ടു. ത്രിയേക ദൈവം സൃഷ്ടിപ്രവൃത്തിയിൽ സഹകാരകന്മാരായിരുന്നു. അവൻ അദ്വൈതമതത്തിന്റെ പരമാത്മാവല്ല നിർമ്മലനുമല്ല. അവൻ തപസ്സിന്റെ യോഗത്തിന്റെയോ കൃതിയുമല്ല. സൃഷ്ടികൾക്കു ധീനനുമല്ല. ത്രിയേകത്വത്തിലെ മൂർത്തികൾ ബ്രഹ്മ

വിഷ്ണു ശിവന്മാരെപ്പോലെ അന്യോന്യ ശത്രുക്കളും ഗുണഭേദമുള്ളവരുമല്ല. പലപേരുകളാൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവനെങ്കിലും നിത്യനും മാറാമില്ലാത്തവനുമായ ദൈവം ഏകനത്രെ. സ്ഥലകാലങ്ങളാലോ പ്രകൃതിഭേദത്താലോ വികാരം വരുന്നവനല്ല. അവൻ അന്യസഹായക സാധനങ്ങളിൽ നിന്നല്ല സ്വന്തവാക്കിന്റെ ശക്തിയാൽ ലോകത്തെ ഉളവാക്കിയിരിക്കുകൊണ്ടു സർവ്വശക്തനാകുന്നു. ഹിന്ദുമാറ്റത്തിലും സർവ്വശക്തി എന്നഗുണം സ്രഷ്ടാവിന്നാരോപിച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നുവന്നാലും സ്രഷ്ടാവു ബലഹീനനും നിസ്സഹായകനും ആയി ബുദ്ധിമുട്ടി എന്നു ബ്രാഹ്മണങ്ങളിൽനിന്നു കാണുന്നു. ഹിന്ദുമാറ്റത്തിലെ ദേവന്മാർ പലവിധേന ദോഷികളാകുന്നു. ക്രിസ്തീയമാറ്റത്തിലെ സ്രഷ്ടാവു വിശുദ്ധനാകുന്നു. പാപത്തിന്നു അവൻ കാരണഭൂതനല്ല. മനുഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യചിത്തനായി സ്വമേധയാ കല്പനാലംഘനത്താൽ പാപിയായിത്തീർന്നു. ദൈവമോ പാപത്തെ ശിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ശുദ്ധനും നീതിമാനാകുന്നു. അവൻ ശുദ്ധനാകുകൊണ്ടു സൃഷ്ടി അവന്റെ ലീലാവിലാസമല്ല. ജ്ഞാനത്തോടു കൂടെ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനായി അവൻ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. “ദൈവമെ നീ സകലത്തേയും ജ്ഞാനത്തിൽ തീർത്തു ഭൂമി നിന്റെ സമ്പത്തിനാൽ സമ്പൂർണ്ണം.”

“ദൈവം ആറുദിവസംകൊണ്ടു ആകാശ ഭൂമികളെയും സമുദ്രത്തെയും അവയിലുള്ള സകലത്തേയും ഉണ്ടാക്കി ഏഴാം ദിവസത്തിൽ സ്വസ്ഥനായിരുന്നു” പുറപ്പാടു 20, 11; ആദ്യപുസ്തകം 2, 1-3. “ദൈവം

സ്വസ്ഥനായിരുന്നു” എന്നതു അനന്തശയനംപോലെയുള്ള ഒരു അവസ്ഥയല്ല ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയെ തീർത്തു ഏഴാംദിവസം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു നിവൃത്തനായി എന്നു മാത്രമല്ല എന്നാൽ അന്നുതൊട്ടു ഇന്നേവരെ അവൻ പരിചാലകനായി ലോകത്തോടു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണപരിചാലനാദികളെ കുറിച്ചു ചിലസംഗതികൾ പറയാനുണ്ട്. ദൈവം ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടെ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മുൻപെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനായി ദൈവം ലോകത്തെ ജ്ഞാനം നീതി സ്നേഹം എന്നീ ഗുണങ്ങളോടെ ഭരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദൈവം രാജാവായെന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു യോശുവ 3, 10; 1 ശമുവേൽ 17, 26; 2 രാജാ. 19, 4; സങ്കീ. 42, 3; 84, 3. ദാനിയേൽ 6, 27; റൊശയ 2, 1; അവൻ എന്നന്നേക്കും രാജാവായിരിക്കും സങ്കീ. 10, 16; 146, 10; 99, 1; എന്നാൽ രാജാവായ ദൈവം തന്റെ ഇഷ്ടത്തെ ലംഘിക്കുന്നവർക്കു ന്യായാധിപതിയായി നീതിയെ നടത്തും ആദ്യ. 18, 25; ന്യായാധി. 11, 27; സങ്കീ. 7, 9; 53, 12; 82. 21. മനുഷ്യൻ ദൈവഹിതത്തിന്നു പ്രതികൂലമായി പ്രവൃത്തിച്ചാലും ദൈവം തന്റെ ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ദൈവം ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചശേഷം വെറും പ്രാകൃത നിയമങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തിന്നാകട്ടെ ആകസ്മികരൂപത്തിലെ വിലാസങ്ങളാകട്ടെ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ ചിത്തത്തിന്നാകട്ടെ വിട്ടേച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലത്തെ കൂടെ ദൈവം

ഭരിച്ചു സ്വന്തം ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനായി പ്രവൃത്തി
കാതിരിക്കയില്ല.

ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണം മൂന്നു വിധമാകുന്നു
എന്നു പറയാം. സാമൂഹികഭരണം, വിശിഷ്ടഭരണം,
അതിവിശിഷ്ടഭരണം എന്നിവ തന്നെ. സാമൂഹിക
ഭരണം (സാമാന്യഭരണം) എന്നതിന്നു സർവ്വസൃഷ്ടിക
ളും വിഷയമായു തന്നു. അതിൽ എത്രയോ ചെറിയ
കായ്ങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു മത്തായി 6, 26. 27; 10,
29. 30; ലൂക്ക 12, 6; സങ്കീ. 147, 9; വിശിഷ്ടവിചാര
ണക്കു മനുഷ്യരാകുന്നു വിഷയം. സർവ്വമനുഷ്യജാതി
ക്കു പൊതുവെമാത്രമല്ല ഓരോരുത്തർക്കു പ്രത്യേകവും
ദൃഷ്ടി ക്കും നല്ലവർക്കും അതിന്റെ ഗുണം അനുഭവമാ
യു തന്നു മത്തായി 5, 45; വിശേഷാൽ മനുഷ്യന്റെ
ജീവൻ ഈ വിചാരണയിലുൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വി
ശിഷ്ട വിചാരണക്കു മനുഷ്യന്റെ ജീവാരംഭവും സു
ഖദുഃഖങ്ങളും സർവ്വഗതിയും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു യോബ്
10, 8. 9; സങ്കീ. 56, 9. ദൈവത്തിന്റെ അതിവിശിഷ്ട
ഭരണത്തിന്റെ വിഷയം വിശ്വാസികളാകുന്നു. അവർ
മനുഷ്യജാതിയുടെ വിശിഷ്ടഭാഗവും അവർ നിമിത്തം
ലോകം ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം പരിപാലിക്കപ്പെട്ടു
ന്നതുമാകുന്നു സങ്കീ. 1, 6; 33, 18. 19; എബ്ര. 1, 14;
മത്താ. 5, 13—16.

ദൈവത്തിന്റെ പരമ ഔന്നത്യത്തെ വിചാരി
ച്ചാൽ അവൻ ലോകത്തിൽ ലയിക്കാത്ത ലോകാതി
തനാകുന്നു എങ്കിലും സൃഷ്ടിയെ കേവലം സംബന്ധി
ക്കാത്തവനല്ലായ്കയാൽ ലോകാനതീതനും ആകുന്നു
(Transcendence and Immanence). ദൈവം സർവ്വ

ശക്തനായി ലോകത്തെ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു സാരമായി ഭരിച്ചു നടത്തുന്നെങ്കിലും മനുഷ്യൻ പാപത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു ഭംഗം വരുത്തുന്നില്ലയോ എന്നു കൂടെ ചോദിക്കാവുന്നതാകുന്നു. പാപം മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യചിത്തത്താലുളവായ് നിരിക്കുന്നു എന്നു നാം മുഖ്യ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാപത്തിന്റെ അവസ്ഥവിചാരിച്ചാൽ രണ്ടു മുഖ്യ ചോദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായ്യാൽ. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും ലോകഭരണത്തിന്നും തമ്മിലെന്തു സംബന്ധം? ലോകത്തിലെ ദോഷത്തിന്നും ലോകഭരണത്തിന്നും എന്തു സംബന്ധം?

മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിന്നും തമ്മിലെന്തു സംബന്ധം? ഹിന്ദുമാർഗ്ഗപ്രകാരം കർമ്മത്തിന്നു സർവ്വവും അധീനമാകയാൽ മനുഷ്യനു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെന്നും ദൈവത്തിന്നുപോലും കർമ്മത്തെ നീക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും വരും. എന്നാൽ ഈ ഉപദേശം സാക്ഷ്യമില്ലാത്ത ഉപഹമാകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ജന്മാന്തരോപദേശവിവരണയിൽ പ്രത്യേകം പറയാനിടവരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവിടെ യാതൊന്നും പറയാൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല. ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി വിചരിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യന്റെ മനോനിർണ്ണയത്തെയും മനുഷ്യന്റെ നിർണ്ണയത്തിന്റെ ഫലസിദ്ധിയെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തി ഏതായാലും വെറും പ്രവൃത്തിയാൽ ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിലെ ആലോചനയ്ക്കു ഭംഗം വരുമെന്നു കരുതേണ്ടതല്ല. നേരെമറിച്ചു പ്രവൃത്തിയുടെ

ഫലസിദ്ധിയാൽ മാത്രമേ ദിവ്യാലോചനക്കു തടസ്സം വരുവാൻ പാടുള്ളൂ. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലസിദ്ധി യാതൊരു വിധേനയും മനുഷ്യനധീനമല്ല. ഓരോ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലസിദ്ധിക്കു അനവധികാരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ മനുഷ്യന്റെ മനോനിർണ്ണയം ഒരൊറ്റകാരണം മാത്രമാകുന്നു. മറ്റുള്ള കാരണങ്ങളൊക്കെ ദൈവധീനതയിലിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ ഫലസിദ്ധി ദൈവത്തിന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മാനുഷപ്രവർത്തനത്താലോ സ്വാതന്ത്ര്യത്താലോ ദൈവാലോചനക്കു യാതൊരു വിധേനയും ഭംഗം വരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിക്കും ഫലസിദ്ധിക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വേദപുസ്തകത്തിൽ യോസേഫിന്റെയും യേശുവിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ സ്പഷ്ടമായ്യാണെന്നു്. മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിന്നു ഭംഗം വരാതിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ ഭരണത്താൽ മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും ഭംഗം വരുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തി അങ്കുരിച്ചുവരുന്ന ചിത്തത്തിൽ ദൈവം മനുഷ്യന്നു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യംകൊടുക്കണമെന്നില്ല. ആ പ്രവൃത്തികൾ പ്രത്യക്ഷമായ് തന്മൂലം ദൈവം അവറെ കൈവശമാക്കി അത്രത്തിപ്പൊടുത്തുകൊടുത്തു തിരുമാറ്റത്തിന്നു ഉതകുന്നവയാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതു കേട്ടാൽ വേറെ ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടാകും. മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തിയാൽ ദൈവമാറിതത്തിന്നു ഭംഗം

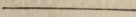
ഗം വരുന്നില്ലല്ലോ. അതിന്റെ ഫലസിദ്ധി ദൈവത്തിന്റെ കൈയിലിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ മനുഷ്യനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതെന്തിന്നു? അതിന്നു ഒരു സമാധാനം ഇതാകുന്നു. മനുഷ്യൻ തനിക്കു ദൈവം നിശ്ചയിച്ച മറ്റയെ നിവൃത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ദുഷ്ടവൃത്തിയാൽ ദൈവത്തിന്നു നഷ്ടം ഒന്നും വരാഞ്ഞാലും മനുഷ്യൻ സ്വന്തമറ്റയെ ലംഘിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശിക്ഷായോഗ്യനും ഉത്തരവാദിയുമാകുന്നു. ഒരു ദുഷ്ടാന്തത്താൽ കാര്യം തെളിയിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാം. മഹാസമർത്ഥനായ ഒരു ശിഷ്ടി ചിലസാധനങ്ങളെ തന്റെ വേലക്കാരനും ഏല്പിച്ചു ഇന്ന പ്രകാരം ഒരു രൂപമുണ്ടാക്കേണമെന്നു കല്പിച്ചശേഷം ആ വേലക്കാരൻ അവറെറക്കൊണ്ടു ആവശ്യപ്പെട്ടതുണ്ടാക്കാതെ അവയെ കണ്ടും തുണ്ടമാക്കിക്കളയുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. യജമാനൻവന്നു കണ്ടാൽ അവനെ ശാസിക്കാതിരിക്കുമോ? എന്നാൽ യജമാനൻ മഹാസമർത്ഥനാകകൊണ്ടു ആ കഷണങ്ങളെ തന്നെ എടുത്തു ആവശ്യപ്പെട്ട സാധനത്തിന്നു ഉതകുന്നവരെ ഉണ്ടാക്കിയാൽ വേലക്കാരൻ ശാസനക്കു യോഗ്യനല്ലെന്നു വരുമോ? അതുപോലെ ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ഏതു പ്രവൃത്തിയെയും തന്റെ ഹിതത്തിന്നുതകുന്നതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം യാതൊരു വിധേനയും പോയ്ക്കൊടുക്കുന്നതല്ല. മനുഷ്യൻ തന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഉത്തരവാദിയായില്ലെന്നു.

ലോകത്തിലെ ദോഷത്തിന്നും ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിന്നും തമ്മിലെന്തു സംബന്ധം? സല്യ

ഞ പൂർണ്ണനായ ദൈവം ലോകത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവാ
 കകൊണ്ടു ലോകം ദോഷം കൂടാതെ നല്ലതായി സ്ര
 ഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നാം മുമ്പെകണ്ടിരിക്കുന്നു.
 എന്നാൽ സല്ലഭ പൂർത്തിയും നല്ലവനുമായ ദൈവം
 തന്നെ ലോകത്തെ സംരക്ഷിക്കയും ഭരിക്കയും ചെയ്യ
 ന്നുകൊണ്ടു ലോകത്തെ ആദിയിൽ സൃഷ്ടിച്ചുന
 റെക്കും തികവിന്നും യാതൊരു ചേതവും വരുവാൻ
 പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. ദൈവം സ്നേ
 ഹവും എല്ലാജീവന്റെ ഉറവിടവുമാകുന്നു. എങ്കി
 ലും ഈ ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ സൃഷ്ടിച്ചുനോക്കി
 യാൽ പാപം കഷ്ടം എന്നീ രണ്ടുദോഷം സ്പഷ്ട
 മായികാണാം. ദോഷം ജീവന്റെ വിപ്ലവമാകുന്നു.
 ഇങ്ങിനെ കാണുന്നതു ദൈവത്തിന്നു പുറമെ നി
 ല്ലുന്ന കർമ്മശക്തിയാൽ അല്ല. അല്ലെങ്കിൽ അ
 സന്താകുന്നമായയാൽ വന്ന ദോഷത്തിന്റെ ഫല
 മല്ല. കർമ്മോപദേശമാകട്ടെ മായാവാദമാകട്ടെ ഈ
 വിഷമ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം തരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല,
 ആ ചോദ്യത്തെ അധികം പ്രയാസമാക്കിത്തീർക്കുന്ന
 തേയുള്ളു. ഈ രണ്ടു ഉപദേശങ്ങളാൽ ആശാഭംഗം
 മാത്രമെ വരികയുള്ളു. അതുമാത്രവുമല്ല, ദോഷം അ
 വാസ്തവമാണെന്നു കൂടെ പറവാൻ പാടില്ലാത്ത
 താകുന്നു. പാപം കഷ്ടം മരണം എന്നീ ജീവനസം
 ബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ വാസ്തവമെന്നു നാം അനുഭ
 വിക്കുന്നുവല്ലോ. പാപത്തിന്നു ദൈവം ഹേതുഭൂത
 നല്ലെന്നും പാപം മനുഷ്യന്റെ ചിത്തസ്വാതന്ത്ര്യ
 ത്താൽ വന്നതാണെന്നും നാം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞി
 റിക്കുന്നു. കഷ്ടമെന്നതു പാപത്തിന്റെ ഫലമാ

കുന്നു. എന്നാൽ പാപികൾ മാത്രമല്ല ദൈവഭക്തരും കൂടെ കഷ്ടമനുഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനേ? ഇതു പഴയ നിയമത്തിലും വിഷമചോദ്യമാകുന്നു. അതിന്റെ സമാധാനം സങ്കീ. 37, 39; യോബിന്റെ പുസ്തകം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണാം. യോബിന്റെ പുസ്തകത്തിലെ ഉപദേശപ്രകാരം ഭക്തന്റെ കഷ്ടം അവന്റെ നീതിയുടെ പരിശോധനയ്ക്കു ഉതകുന്നു. പുതിയ നിയമത്തിലെ ഉപദേശപ്രകാരം കഷ്ടത്തിന്റെ പ്രയോജനം പാപിയുടെ മാനസാന്തരമെന്നതും ലൂക്കു 13, 1—6; ദൈവത്തേജസ്സും സ്നേഹവും കരുണാപ്രവൃത്തികളും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതും യോഹ 9, 1—5; 11, 4 ആകുന്നു. ദൈവമക്കൾക്കു കഷ്ടമെന്നതു ക്ഷാന്തി അഭ്യസിപ്പാനും പ്രത്യാശയെയും വിശ്വാസത്തെയും ഉറപ്പിപ്പാനും ഉപകരിച്ചു സകലവും അവരുടെ നന്മക്കായി ഉതകുന്നു റോമർ 3, 3—5; 8, 23. ക്രിസ്തീയ വേദപുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നദോഷവിവരണപ്രകാരം പ്രാകൃതദോഷം സല്പണസംബന്ധമായ ദോഷം എന്നീ രണ്ടു വിധം ഉണ്ടു്. പ്രാകൃതദോഷം മനുഷ്യനു അനുഭവമായ്യാരുന്ന കഷ്ടമാകുന്നു. പ്രാകൃതദോഷം പാപഫലമാണെങ്കിലും ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിന്നു അതിനാൽ വിഹ്ലംസംഭവിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിനാൽ പാപിക്കും ഭക്തന്നും ഗുണംവരത്തക്ക വിധത്തിൽ ദൈവം അതിനെ തിരിക്കുന്നു. സല്പണസംബന്ധമായ ദോഷം പാപം തന്നെ. അതിനാലും ലോകഭരണത്തിന്നു ഭംഗം വരുന്നില്ല. പാപം പ്രവൃത്തികളിൽ വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ ന്യായവിധിവരുന്നു. ന്യായവിധിയാൽ പാപം

ദുഷ്ടലമാകയും ഉദ്ധാരണത്തിന്നു ഒരുക്കം സിദ്ധിക്കുകയും ദൈവനീതി പ്രത്യക്ഷമാകയും ചെയ്യുന്നു. പാപം മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു ചേർന്നു വരികുന്നു. അതു വിചാരിച്ചിട്ടു മനുഷ്യനു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുതായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു യുക്തമല്ല. സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനാകയില്ല മൃഗമോ മറ്റൊരു ആകുമായിരുന്നു. — അതുമാത്രമല്ല. ദൈവത്തിന്റെ ലോകഭരണത്തിൽ പാപത്തെ പാപത്താൽ ശിക്ഷിക്കുന്നതും കൂടെ സംഭവിക്കുന്നു. ഹൃദയകാരിന്റേയും മാനസാന്തരപ്പെടുവാൻ പാടില്ലാത്ത സ്ഥിതി, അപമാനരാഗങ്ങൾ എന്നിവ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയാകുന്നു യോഹ 12, 40; റോമ 1, 24; 2 തെസ്സ. 2, 11; 1 പേത്രൻ 2, 8. ഇതു വിചാരിച്ചാൽ ദൈവം പാപം തടവത്തിന്നല്ലെങ്കിലും പാപവികാസത്തെക്കുറിച്ചു കാരണഭൂതനാകുന്നു എന്നു പറയാം. അതും ശരിയല്ല. എല്ലാ സൃഷ്ടിയുടെയും വികാസതാഡമ്ബത്തിന്നു ദൈവം കാരണനാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ധർമ്മത്തെ വിചാരിച്ചാൽ മനുഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ തെരിഞ്ഞെടുക്കുന്ന നന്മതിന്മകൾ വികസിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടില്ല എന്നു നിശ്ചയം. എന്നാൽ പാപ വികാസത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവം യോജിപ്പിച്ചു വെച്ചു കഷ്ടതന്നേ തടസ്ഥമാകുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ലോകത്തിൽ ദൈവരാജ്യം തികഞ്ഞു വരുന്നേടത്തോളം പാപവും കഷ്ടവും ഒടുങ്ങിപ്പോകും. സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശസാദ്ധ്യം പരിപൂർണ്ണമാകുമ്പോൾ പാപവും കഷ്ടവും തീരെ ഇല്ലാതെയാകും.

4. ലോകോത്ഭവവിവരത്തിന്നും ഐഹിക ജീവനും തമ്മിലെന്തു സംബന്ധം?

നാം ഇതുവരെ വിവരിച്ചു ഉപദേശങ്ങളെ എല്ലാം നോക്കിയാൽ അവറ്റാൽ നമ്മുടെ ഐഹിക ജീവിതാവസ്ഥയാൽ ഓരോപ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടായ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു കാണാം.

ഹിന്ദുമതത്തിൽ ഏകദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മനുഷ്യനു സ്രഷ്ടാവിനെ അറിവാൻ തരം വരുന്നില്ല. ഏതൊരു ദേവനായി ഞാൻ ഹോമത്തെ കഴിക്കുമെന്നു പ്രാചീനായുർ തന്നെ ചോദിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ദൈവത്തെ ആരാധിക്കാമെന്നു പറയുമായിരിക്കും. മൂർത്തിത്വമില്ലാത്തവനോടു എനിക്കു എങ്ങിനെ സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാം? നിർഗ്ഗണനെ എങ്ങിനെ ആരാധിക്കാം? പ്രകൃതിയിൽ ലയിക്കുന്ന ദൈവത്തെ എങ്ങിനെ കണ്ടെത്താം? ദൈവം പ്രകൃതിയോടു സംബന്ധമില്ലാത്തവനെങ്കിൽ എനിക്കെങ്ങിനെ അടുത്തു ചെയ്യാം? ഞാൻ തന്നെ ദൈവമെങ്കിൽ ആരാധനയെന്തിന്നു? ഹിന്ദു മാർഗ്ഗപ്രകാരം സ്രഷ്ടാവിനു സൃഷ്ടിയുടെമേൽ അധികാരമില്ല. അങ്ങിനെയായാൽ ദൈവത്തോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതിനാലെന്തു ഉപകാരം? എന്റെ നോട്ടം പ്രകൃതിയിലേക്കും ആഗ്രഹം പ്രവഞ്ചത്തിലേക്കും തിരിയുമെന്നല്ലയോ? ഞാൻ ദൈവാംശമെങ്കിൽ എന്റെ ദുഷ്ടവൃത്തിക്കു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയോ? എല്ലാം അദൃഷ്ടത്താലോ കർമ്മത്താലോ നടക്കുന്നതായാൽ എന്റെ സല്പ്രവൃത്തികളാൽ പോലും എന്തുപ്രയോജനംവരും? എനിക്കു ആപത്തിൽ സഹായില്ല.

ക്രമക്കേടുകളെ നീക്കുവാനാരുമില്ല. പാപം എന്തു? അതെങ്ങിനെ ഉണ്ടായിച്ചു? നന്മതിന്മകൾക്കു ദേദമുണ്ടോ? എന്നീചോദ്യങ്ങൾക്കുയും ഹിന്ദുമാറ്റത്തിലെ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങളിൽ നിന്നു ഉണ്ടാ പ്പുതം. ഈ ഉപദേശത്തിന്റെ അന്തവും കൂടെ നിരാശയാകുന്നു.

ക്രിസ്തീയ ലോകോത്ഭവവിവരം വളരെ ആശ്വാസകരമാകുന്നു. ഈ കാണുന്ന വിശാലമായ ലോകം ശക്തനും ഗുണവാനുമായ സ്രഷ്ടാവു മനുഷ്യർക്കു അനുഭവത്തിന്നായിനല്ലിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു മുഖ്യമായ നോട്ടം ലോകത്തിലേക്കല്ല അതിനെ തന്നിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിലേക്കായിരിക്കേണം. കാണുന്നവയൊക്കെയും സൃഷ്ടിയും താല്പാലികവുമാകയാൽ അതിൽ ആരാധനാവിഷയമായിരിക്കേണ്ടതെന്നായില്ല. എന്നാൽ പ്രകൃതിയെ തിരസ്കരിച്ചു ഞാൻ സമ്പ്രാസിയായ്ക്കിരുന്നമെന്നല്ല. “സ്തോത്രത്തോടു കൂടെ അനുഭവിച്ചാൽ എല്ലാം നല്ലതു തന്നേ.” പ്രകൃതിയെ സൂക്ഷ്മമായി ആരാഞ്ഞു എന്റെ മനസ്സിന്നും വിശ്വാസത്തിന്നും ഗുണീകരണം വരുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കയും ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ദിവ്യമഹത്വത്തേയും ജ്ഞാനത്തേയും ഗ്രഹിച്ചു സ്രഷ്ടാവിനെ ആരാധിക്കയും വേണം. ലോകത്തിൽനിന്നു പ്രതികൂലമായ അനുഭവങ്ങളുണ്ടായാൽ എന്റെ സ്രഷ്ടാവു അവന്റെയും എന്റെ നന്മക്കുക്കിത്തീർക്കുമെന്നാശിക്കാം. “നിങ്ങളുടെ തലയിലെ രോമങ്ങളും എല്ലാം എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു” —.സകലവും ദൈവത്തിന്നുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാനും ദൈവത്തിന്റെ ഉടമയാകുന്നു. ഞാൻ ദൈവത്തിന്നു വിധേയനായിരിക്കയും എന്റെ

എല്ലാപ്രാപ്തിവരങ്ങളെ അവന്റെ സേവകായി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. എന്നിങ്ങനെ ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം തരുവാൻ അവൻ ശക്തനാകുന്നു. ഞാനോ അവന്റെ ഹിതപ്രകാരം ജീവിക്കുകയും എന്നെക്കുറിച്ചുള്ള അവന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണം. അവന്റെ പരിചാലനം ഞാനും കൂടെ വിഷയമായിരിക്കയാൽ എന്നിങ്ങനെ യാതൊന്നും കൊണ്ടും ഭയപ്പെടുവാനോ നിരാശപ്പെടുവാനോ ഇല്ല. “ദൈവം നമ്മുടെ അഭയസ്ഥാനവും ശക്തിയും ആപത്തുകളിൽ ഏറ്റവും നന്നായി ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്ന സഹായവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഭൂമിനീക്കപ്പെട്ടാലും പർവ്വതങ്ങൾ സമുദ്രത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടാലും അതിലെ വെള്ളം ഇരച്ചു കലങ്ങിയാലും അതിന്റെ ഏറ്റംകൊണ്ടു പർവ്വതങ്ങൾ കലങ്ങിയാലും ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുകയില്ല” സങ്കീ. 46, 1-3. ഇതെല്ലാം വിചാരിച്ചാൽ ക്രിസ്തീയമാർഗ്ഗത്തിലെ ഒന്നാം പ്രസ്താവമായ ലോകോത്ഭവവിവരം തന്നെ പ്രത്യാശാമേതുകമാകുന്നു.

5. ക്രിസ്തു മാർഗ്ഗത്തിലെ ലോകോത്ഭവ വിവരത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത.

നാം ഇതുവരെ വിവരിച്ചതെല്ലാം ഓർത്താൽ ക്രിസ്തീയമാർഗ്ഗത്തിലെ ലോകോത്ഭവവിവരം എത്രയും ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ല. ദൈവമഹത്വം ലോകോത്ഭവവിവരത്തിൽ തന്നെ എത്രയും നന്നായിവിളങ്ങിവരുന്നു “വാനങ്ങൾ ദൈവതേ

ജസ്സിനെ വണ്ണിക്കുന്നു ആകാശത്തട്ടു അറവന്റെ കൈ ക്രിയയെ കഥിക്കുന്നു. പകൽ പകലിന്നു ചൊല്ലിനെ പൊഴിയുന്നു. രാത്രിരാത്രികളു അറിവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു.” “നിന്നുക്കു യഹോവെ മഹത്വവും വല്ലഭത്വവും പ്രഭുവും യശസ്സും തേജസ്സും ഉള്ളതാകുന്നു. കാരണം സ്വർഗ്ഗമികളിലുള്ളതെല്ലാം യഹോവെ നിന്റെതാകുന്നു. രാജത്വവും എല്ലാറ്റിന്നും തലയായിരിപ്പാനുള്ള ഉയർച്ചയും തന്നെ” സങ്കീ 19, 1; 1നാളാ. 29, 11. 12.

ക്രിസ്തീയലോകോത്ഭവവിവരം മിത്യാകഥയല്ല. ഇസ്രായേലർ ദൈവധർമ്മത്തെ നിത്യം ലംഘിക്കയും അന്യജാതികളുടെ ദൈവാരാധന അവലംബിക്കുകയും ജാതികളോടു ഇടകലരവാൻ ചിലപ്പോൾ പരിശ്രമിക്കയും ചെയ്തു. ഈ വിവരം മിത്യാകഥയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ അന്യജാതികളുടെ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങളിൽനിന്നു എന്തെല്ലാം അഴുക്കുകൾ ഇതിൽ കടന്നു കൂടുമായിരുന്നു. അതൊന്നും ഇതിൽ കാണാതിരിക്കുന്നതു തന്നെ ഇതു മിത്യാകഥയല്ലെന്നതിന്നു മതിയായ സാക്ഷ്യം ആകുന്നു.

ക്രിസ്തീയലോകോത്ഭവവിവരം ഉപമയാണെന്നും കൂടെ വിചാരിച്ചു കൂടാ. ഉപമയായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വിവരത്തിൽ ക്രമാനുക്രമണവും ലാക്കും ഇത്രനല്ലവണ്ണം പ്രത്യക്ഷമായുരുന്നതെങ്ങിനേ? അന്യമതങ്ങളിലെ ലോകോത്ഭവവിവരങ്ങളിൽ വിശാലമായ അനേക അനാവശ്യപ്രസ്താവനകൾ കാണുന്നതൊന്നും ക്രിസ്തീയവിവരത്തിൽ കാണുന്നില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചോദ്യങ്ങളെ കുറിച്ചും ഒന്നും തന്നെ പാ

യുന്നില്ല. ഇങ്ങിനത്ത സഹൃദയങ്ങളിൽ നമ്മുടെ വിവരം മൗനമായിരിക്കുന്നു. ഈ മൗനത മറ്റുള്ള മാറ്റങ്ങളിലെ വിവരത്തോടു കൂടിച്ചു നോക്കിയാൽ ആശ്ചര്യകരം തന്നെ. ഈ വിവരം തത്പരജ്ഞാനികൾക്കായും പ്രകൃതിശാസ്ത്രികൾക്കായും എഴുതിത്തന്നു തല്ല. മാനുഷസമുദായത്തിന്റെ ശൈശവകാലത്തും കൂടെ ലോകോത്ഭവാരംഭം മനുഷ്യർക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ പാടുള്ള വിധത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനാലെല്ലാം നമ്മുടെ വിവരത്തിന്റെ സമഗ്രസംഗ്രഹം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അന്യമാറ്റങ്ങളിൽ അതു തീരെയില്ല എന്നു സ്പഷ്ടം. വെളിപ്പാടിന്റെ ആത്മാവു തന്നെ ഇസ്രായേൽ ജാതിയിൽ ഈ വിവരത്തെ ശുദ്ധിയോടെ നിലനിർത്തിപ്പോന്നിരിക്കുന്നു.

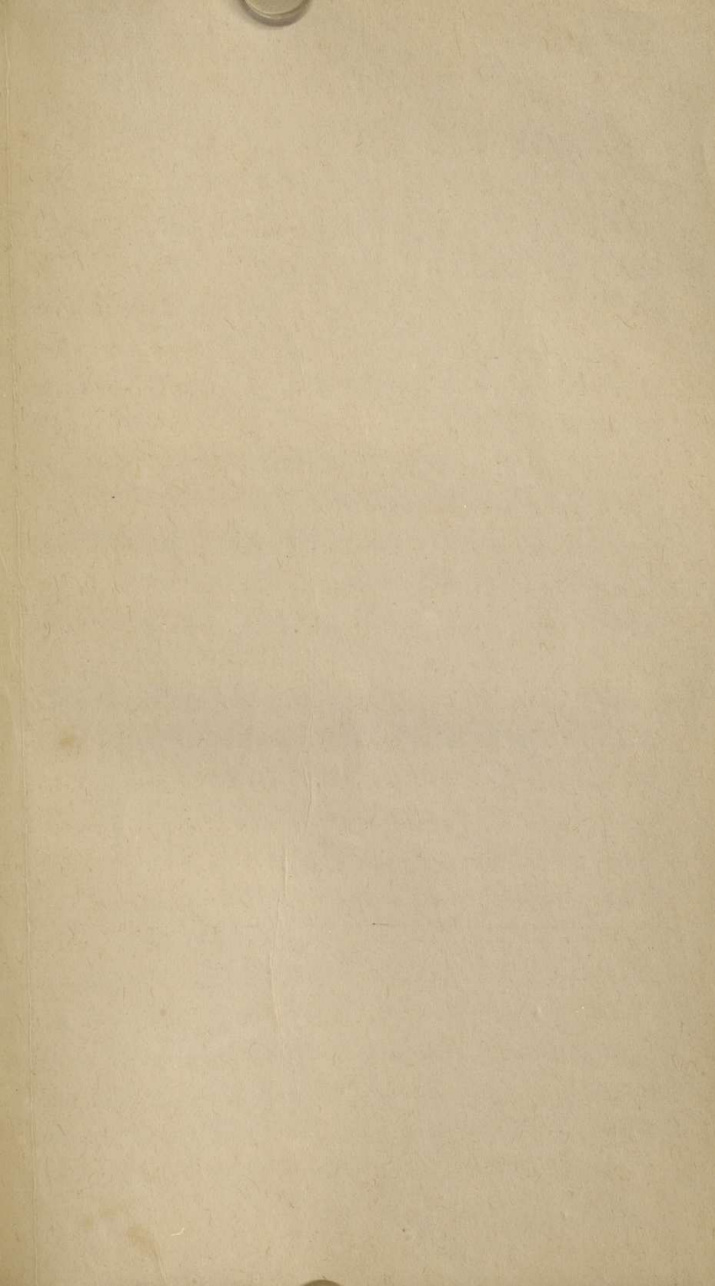
ക്രിസ്തീയലോകോത്ഭവ വിവരം വെളിപ്പാടിന്റെ ഒരു ഘടമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാകുന്നു ഈ വിവരം ശുദ്ധിയുള്ളതായിരിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ള എല്ലാസൃഷ്ടി വിവരങ്ങളും മനുഷ്യന്റെ ഉപഹത്തിൽ നിന്നോ പ്രകൃതിയുടെ പരിയേഷണയിൽനിന്നോ ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ദുർലഭം ചിലസത്യങ്ങൾ അവയിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ആദ്യവെളിപ്പാടിന്റെ ശേഷിപ്പായിരിക്കും. എന്നാൽ അവയൊക്കെയും വാമൊഴിയായി വന്നതുകൊണ്ടു ക്രമേണ അനവധി അബദ്ധങ്ങളും അശുദ്ധിയും അതോടു ചേർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വിവരമോ അങ്ങിനെയല്ല. ദൈവംതാൻ തന്നെ ഭക്തന്മാർക്കു ഗ്രഹിപ്പാൻ പാടുള്ളതോളവും ആവശ്യമുള്ളതോളവും വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ വെളിപ്പാടു ആരംഭത്തിൽ വാമൊഴിയായ്ക്കുന്ന സമു

ദായത്തിൽ സന്താനങ്ങൾക്കു കിട്ടിയിരുന്നു എങ്കിലും ഇസ്രയേൽ ജാതിയിൽ നിരന്തരം പ്രവൃത്തിച്ചിരുന്ന വെളിപ്പാടിന്റെ ആത്മാവു അതിനെ നിഷ്കളങ്കമായികാത്തിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തീയലോകോത്ഭവവിവരം വെളിപ്പാടിന്റെ ഫലം എന്നു നാം വിചാരിക്കും പ്രകാരം തന്നെ സൃഷ്ടി ദൈവത്തിന്റെ ഒന്നാം വെളിപ്പാടായിരുന്നു എന്നും നാം നിശ്ചയിക്കുന്നു റോമർ 1, 20. എന്നു തന്നെയുമല്ല ജാതികൾക്കു ദൈവത്തെ അറിവാനാക്കുളള ഒരുമാർഗ്ഗം സൃഷ്ടി തന്നെയായിരുന്നു. ദൈവം ഗുണവാനാണെന്നു നാം അവന്റെ പ്രവൃത്തിയാലാണല്ലോ അറിയുന്നതു. ദൈവത്തിന്റെ ഒന്നാം പ്രവൃത്തി സൃഷ്ടിയാകുന്നു. ഇന്നും അവൻ സൃഷ്ടിയിൽ വെളിപ്പെടുന്നവനായി മാത്രമല്ല സൃഷ്ടിക്കു സർവ്വസമീപസ്ഥനായു മിരിക്കുന്നു സങ്കീ. 139. എന്നാൽ മാനുഷബുദ്ധി പാപത്താൽ അന്ധകാരപ്രദമായിപോയതുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയിലെ ദൈവവെളിപ്പാടിനെ ശരിയായി കാണാതിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദൈവം നമുക്കു തിരുവചനത്തിലും പ്രത്യേകം തന്റെ പുത്രനിലും പരിപൂർണ്ണമായ വെളിപ്പാടുതന്നിരിക്കുന്നു.

“യഹോവെ നിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ എത്ര വലിയവ! നിന്റെ വിചാരങ്ങൾ എത്ര അഗാധമുള്ളവ! നീ സകലത്തേയും ജ്ഞാനത്തിൽ തീർത്തു ഭൂമി നിന്റെ സമ്പത്തിനാൽ സമ്പൂർണ്ണം” “യഹോവെ നീ ആകാശങ്ങളെ നിന്റെ മഹത്വംകൊണ്ടു നിറെച്ചു. ഭൂമി നിന്റെ സ്തുതികൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.”

1956 K 3304
Dra

PUBLISHED BY
BASEL MISSION BOOK AND TRACT DEPOSITORY,
MANGALORE.

	Rs.	As.	P.
Morning and Evening Prayers പ്രാർത്ഥനാമാലിക	0	0	3
Are the Regenerate without Sin? പുനർജന്മാരുടെ നാഷ്ട്ര വാചമുണ്ടോ?	0	0	3
Daily Scripture Adviser നിത്യവാക്യ പ്രബോധിനി	0	0	9
The Promises of God concerning Jesus Christ, our Saviour, and their fulfilment മശിഹയെ കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദത്തങ്ങളും അവററിൻ നിവൃത്തിയും	0	2	0
Prayers and Meditations പ്രാർത്ഥനകളും വേദ ധ്യാനങ്ങളുമായ നിധിനിധാനം	0	3	0
The Pilgrim's Progress സഞ്ചാരിയുടെ പ്രയാണ ചരിത്രച്ചുരുക്കം	0	0	3
The Best Choice ഉത്തമ തിരിവു	0	0	3
The Good Shepherd (Prose) നല്ല ഇടയന്റെ അ ന്വേഷണചരിത്രച്ചുരുക്കം	0	0	3
The Sufferings of Christ കഷ്ടാനുഭവചരിത്രം	0	0	3
Reformation in Germany ക്രിസ്തുസഭാനവീക രണം	0	0	6
On Religion മതവിചാരണ	0	0	3
Short Bible Stories സത്യവേദകഥകൾ	0	1	0
Scripture Wall Texts Nos. 1 - 6 സത്യവേദവച നങ്ങൾ തടിച്ച അക്ഷരത്തിലുള്ളതിന്നു ഓരോന്നിന്നു	0	3	0
The Second Coming of our Lord Jesus Christ നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാ ഗമനം	0	0	6
Krishna and Christ compared കൃഷ്ണൻ ക്രിസ്തു എന്നവരുടെ താരതമ്യം	0	0	6

~~~~~

ആവശ്യമുള്ളവർ മംഗലപുരം പുസ്തകക്കുടപ്പിൽ എഴുതിയാൽ
കിട്ടുന്നതാകുന്നു.

SPECIMEN

MALAYALAM PRESENT DAY TRACTS.—No. 1.

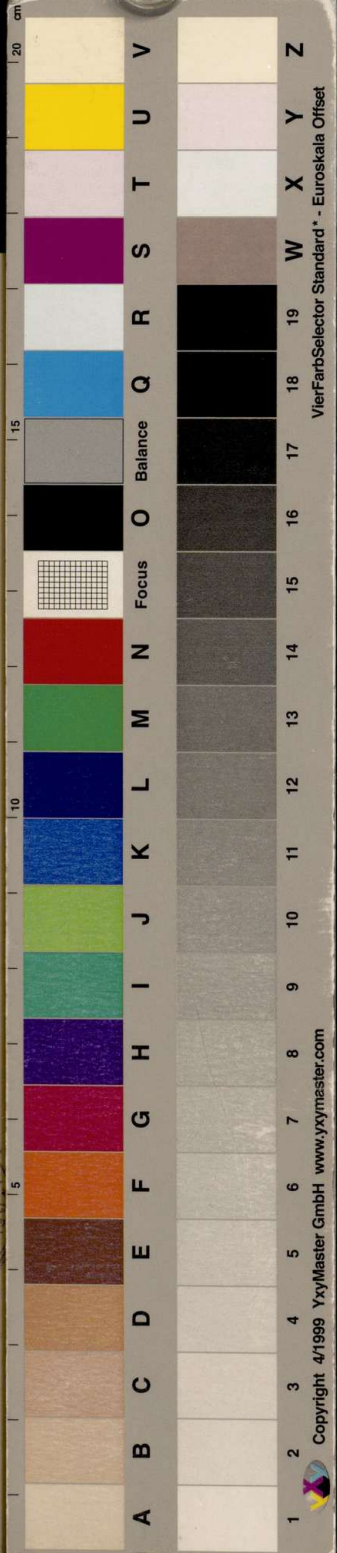
CREATION IN HINDUISM AND CHRISTIANITY

ഹിന്ദുമതത്തിലേയും ക്രിസ്തുമാതൃത്തിലേയും
ലോകോത്ഭവ വിവരങ്ങൾ

“From the unreal lead me to the real,
From darkness lead me to light,
From death lead me to immortality”.
Brihad Aranya Upanishad.

MANGALORE
BASEL MISSION BOOK AND TRACT DEPOSITORY
1906

Copyright 4/1999 YxyMaster GmbH www.yxy-master.com

VierFarbSelector Standard - Euroskala Offset